

Skub **|||**

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 1 • JANUAR 2016

TEMA: Flygtninge på side 4-17

Læs også om de europæiske kommunisters møde i Bruxelles side 18

- om valg i Colombia side 20

- og så er der nytårshilsener på side 30!

Indholdsfortegnelse

Syrien og flygtningene	side 4
Flygtninge i Danmark	side 9
Kan lægeløftet gradbøjes?	side 10
Dokumentation: Standpunktpapir om DKP's politik for flygtninge og indvandrere	side 11
Noget om racisme og ligestilling	side 12
"Solidaritet og fælles fremtid" – en anmeldelse	side 14
Flugten til Europa	side 16
Kommunister mødtes i Bruxelles i december	side 18
Rapport fra lokalvalget i Colombia	side 20
DKP	side 22
Fred & solidaritet	side 24
Kampen om markeder og profit	side 25
Debat	side 26
Bøger	side 28
Nytårshilsener	side 30
Maj 93 udstiller igen	side 32

Skub i 2016:

April: Deadline 31. marts. Udkommer 14. april

August: Deadline 28. juli. Udkommer 11. august

November: Deadline 20. oktober. Udkommer 10. november

Udgivelsesdatoen er den dag, bladet forventes leveret fra trykkeriet. Der vil gå nogle dage, inden bladet er abonnenterne i hænde.

Forsidebilledet er taget af den svenske fotograf Ian Janne Matt og forestiller palæstinensiske flygtninge i en svensk lejr. Se flere billeder af Ian inde i bladet!

Skub nr. 1 januar 2016

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti

Frederikssundsvej 64, 2400 København NV

Tlf.: 33 91 66 44

www.dkp.dk

E-post dkp@dkp.dk

Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:

Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 31. marts 2016

Bladfonden

Juli kvartal i alt	kr.	9.147
Oktober		
Birgit Poulsen, Kastrup, indsamling,	kr.	200,-
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr.	100,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200,-
Hovedstaden, medlemsmøde 12/10,	kr.	100,-
Hovedstaden, afr.søndag 18/10,	kr.	260,-
I alt	kr.	860,-
November		
Jens Fransen, Slagelse,	kr.	150,-
Hovedstaden, LL-festmiddag 24/10,	kr.	1.656,-
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100,-
Jørgen Bruno Jensen, Frederiksberg C,	kr.	300,-
Agnes Ruben, København N,	kr.	100,-
Birgit Poulsen, Kastrup, indsamling,	kr.	500,-
Anders Kristensen, København K,	kr.	100,-
Birthe Hansen, Skovlunde, indsamling,	kr.	250,-
Ældrestyrken, Hillerød, indsamling,	kr.	500,-
Oktoberrev., Hillerød, indsamling,	kr.	1.142,-
Hovedstaden, indsamling medlemsmøde,	kr.	135,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200,-
Gerhard Wehlitz, Hillerød, Skub-afr.	kr.	510,-
Hovedstaden, Skub-indsamling 15/11,	kr.	4.440,-
Carl Erik Henningsen, Nørresundby,	kr.	300,-
Anker Schjerning, Slagelse, indsamlingsliste,	kr.	600,-
Jacob Jensen, Hillerød, indsamling, 5,	kr.	100,-
Ole Odgaard, Brabrand, indsamling,	kr.	5000,-
Ditlev Vidstein Petersen, Termestrup,	kr.	300,-
Luis Monteiro, Birkerød,	kr.	50,-
I alt	kr.	16.433,-
December		
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100,-
Gelsted-Kirk-Scherfig Fonden v/Birgit Poulsen, Kastrup,	kr.	84,80
Nordjysk Distrikt, Gelsted-Kirk-Scherfig Fonden v/Birgit Poulsen, Kastrup	kr.	1.548,-
Indsamling, Birgit Poulsen, Kastrup,	kr.	200,-
Indsamling, Gerhard Wehlitz, Hillerød,	kr.	250,-
Midtjysk indsamling, c/o Ole Odgaard, Brabrand,	kr.	3.145,-
Gitte Thomsen, Nørresundby,	kr.	564,-
Nordjysk indsamlingsfest,	kr.	3.727,-
Hovedstaden medlemsmøde,	kr.	344,-
Hovedstaden liste 2,	kr.	200,-
Henning Jakobsen, København S,	kr.	100,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200,-
Muregade gadefest, Murersvendeforeningens Stiftelse,	kr.	3.000,-
Ældrestyrken, Hillerød,	kr.	190,-
Støttefest Næstved, Skub's andel	kr.	1.634,80
Midtjysk indsamling, c/o Ole Odgaard, Brabrand,	kr.	9.005,-
Bodil Waagensen, Dannemare, indsamlingsliste 2,	kr.	200,-
Kaj Steinicke, Nykøbing F,	kr.	200,-
CD-salg, 40% af overskudet, Anker Schjerning, Slagelse,	kr.	720,-
John Christoffersen, Lumsås,	kr.	500,-
Indsamling Hovedstaden, lotteri,	kr.	500,-
Indsamling Hovedstaden, kaffe, gløgg m.v.	kr.	350,-
Indsamling Hovedstaden, bidrag,	kr.	1.000,-
Indsamling Hovedstaden, lister,	kr.	1.350,-
Birgit Unerup, København V,	kr.	250,-
Elsa Mortensen, Næstved,	kr.	500,-
,	kr.	1.000,-
Sjællands Distrikt, Bjarne Rasmussen, Roskilde,	kr.	1.000,-
Elsa Mortensen, Næstved,	kr.	130,-
Jens Fransen, Slagelse, indsamlingsliste,	kr.	500,-
Indsamling Hovedstaden, c/o Birgit Poulsen, Kastrup,	kr.	1.500,-
Birgit Poulsen, Kastrup,	kr.	100,-
Jens Fransen, Slagelse,	kr.	150,-
I alt	kr.	34.242,60
Oktober kvartal i alt	kr.	51.535,60
2015 i alt	kr.	70.817,60

Bidrag til DKP's bladfond kan indsendes på giro 5 00 27 53 (reg.nr. 1551).

Vi havde engang en konference om flygtninge og indvandrere

hvor vores (DKP's) udgangspunkt var, at den stigende racistiske holdning i dansk politik båret frem af Fremskridtspartiet og senere Dansk Folkeparti og adopteret hele det politiske kompas rundt – om end i lidt forskellig grad – var udslag af et svigt i vores (arbejderklassens partiers og organisations) virke, idet vi ikke havde forstået at udbrede det klassemæssige synspunkt, at enhver splittelse af arbejderklassen (hvortil den store del af flygtninge og indvandrere hører) *kun* er til gavn for kapitalen og borgerskabet økonomisk og ideologisk: Der skabes forvirring i arbejderklassen om, hvem fjenden er, og det legitimerer, at dele af arbejderklassen undertrykkes og udbyttes voldsommere end det »normale«, og skaber dermed forudsætning for en generel forringelse af klassens vilkår, jf. p.t. indslusningsløn og forringelse af forholdene for kontanthjælpsmodtagere og hele accepten af at tale om, hvem der »vil Danmark« og hvem »der kan og vil« arbejde og gøre en indsats, og hvem der ligger samfundet til byrde på »offentlig forsørgelse«.

Konferencen fandt sted den 24. maj 2003 i Århus, var arrangeret af os (DKP i samarbejde med Arbejderpartiet Fælles Kurs) og havde deltagelse af de kommunistiske partier og Enhedslisten. Jeg vovede lidt på vores (DKP's) vegne at hævde, at vi (Danmark) godt kunne tage 100.000 flygtninge om året. Det samme gjorde Enhedslistens repræsentant. KP/D og DKP/ML var imod eller sagde intet, og så blev der ikke snakket mere om det. Og heller ikke hos os selv (DKP) skete der mere. Før det altså nu er kommet op igen. Og igen tales der om antal, og igen er der ingen, der vil sige, hvor mange Danmark kan eller bør tage. Undtagen Dansk Folkeparti naturligvis. De vil helst helt slippe. Til gengæld mener de det alvorligt med at hjælpe i nørøderne, mens de øvrige partier lusker udenom.

Heller ikke Enhedslisten vil sige et tal, men sagde så alligevel 10.000 som eksempel og spurgte derefter retorisk: »Men hvad så med nr. 10.001?« Og hermed ligger feltet åbent for enhver stramning og enhver befæstelse af »de ydre grænser«. Og begge dele sker naturligvis.

Andre har fået øjnene op for den sammenhæng, vi selv så på konferencetidspunktet. En kommentator på TV2 udtrykte det således: »Bag enhver højrepopulistisk sejr ligger en fejlslagen revolution.« I vore dage er kampen mod imperialismens fremfærd overladt til højrepopulistiske, nationalistiske kræfter, fordi venstrekræfterne enten har givet op, er blevet udryddet (Mellemøsten) eller har tilsluttet sig vore dages imperialismes politiske udtryk – nyliberalismen –, som hos os i Danmark er koncentreret i underlæggelsen under EU.

Nu laver vi så et temanummer af *Skub* om sagen, og lad os forsigtigvis håbe, at det vil føre til, at partiet tager stilling til nogle af de væsentlige spørgsmål.

Birgit Unnerup
redaktionsudvalget

Et Standpunktspapir om DKP's politik for flygtninge og indvandrere, der op til konferencen blev lagt ud til debat i partiet, kan læses på side 11.

Danmarks Kommunistiske Parti

ønsker alle kammerater
og venner et

godt og rødt nytår
2016

Syrien og flygtningene

Ikke alle flygtninge, der kommer til Europa i disse måneder, er flygtet fra krigen i Syrien, men mange er. Formanden for Dansk-Syrisk forening, der selv er syrer af fødsel, men bosat i Danmark i mange år og for nylig indmeldt i Danmarks Kommunistiske Parti, skriver her om baggrunden.

Af Mohamad Mahfoud

Tyrkiet

Allerede inden konflikten startede i 2011, skrev bl.a. tyrkiske medier, at den tyrkiske regering opsatte teltlejre tæt på den syriske grænse. Noget der virkede mistænkeligt, da uroen, som man forventede var kortvarig og lokal, foregik i syd.

Hvorfor??

Senere begyndte enkeltstående blodige episoder at forekomme også i nord, hvor alt var roligt om dagen; demonstrationerne, vore medier ivrigt skrev om, eksisterede ikke. Derimod var der høj aktivitet om natten af sortklædte toptrænede personer, som bevægede sig lynhurtigt i mørket. Oppositions-figurer i området fortalte et canadisk medie, at det var folk med tilknytning til Det Muslimske Broderskab i Paris, som kaldte sig SNC [Syrian National Council, dvs. Det Syriske Nationalråd. – Red.].

Efter en række enkeltepisoder, hvor civile blev chikaneret eller brutalt myrdet af »aktivister«, eller politibetjente og menige soldater blev myrdet, blev en bus med unge soldater en dag beskudt af bevæbnede, mange blev dræbt og en blev kidnappet og filmet af SNCs militante. Det stod klart, at der intet fredeligt lå bag den såkaldte »revolution«.

Optrapningen i nord skete, da bevæbnede fra baser i Tyrkiet i sommeren 2011 angreb Jisr Shagour. Militante hærgede og myrdede, foruden civile tab blev 180 politibetjente brutalt myrdet, og de militante besatte store dele af byen. En gruppe omringede betjente var i kontakt med familie, de var gået ud for ammunition, var omringet og kunne bare vente på deres tur og imens se på fra deres bygning mens SNCs militante slagtede borgere på gaderne. Ofrene blev senere fundet i massegrave, maltrakterede.

Befolkningen i området op til den tyrkiske grænse krævede

beskyttelse af hæren; det var ikke nok med deres lokale vagtværn, når de militante i stort antal kom ind fra Tyrkiet.

SNCs militante bad folk tage til Tyrkiet, men det var hovedsagelig kun deres famliemedlemmer eller trosfæller, som fulgte dette. Befolkningen ville ikke forlade deres hjem, selv om de militante forsøgte at betale dem for at gå til Tyrkiet eller forsøgte at true dem til at rejse.

Den syriske hær forberedte en modoffensiv mod militante i byen, samtidig med at man opfordrede folk til ikke at forlade Syrien – den syriske regering ønskede ikke at skabe en flygtningestrøm ud af området, velvidende at dette ville bruges mod Syrien. De militante skulle ud af byen, så folk kunne komme hjem og leve i sikkerhed.

Mange »flygtede« til byerne i området, især til Lattakia, i forventning om at vende hjem indenfor nogle dage. De militante skabte kaos og frygt blandt beboerne – formålet var at få beboerne til at flygte til Tyrkiet.

Antallet af »flygtninge« var dog minimalt. Tyrkiske agenter forsøgte at lokke beboere på flugt; også revolutionens åndelige »godfather«, Adnan Arour, forsøgte at påvirke sine sekteriske støtter via sine TV-prædiker fra sin residens i Saudi-Arabien (al-Arabya samt Qatard al-Jazeera). Han troede åbenbart, at han kunne påvirke de mange sunnimuslimer, som støttede regeringens reformer. Han lovede varm modtagelse i Tyrkiet i lejre som stod klar; de blev lovet et kortvarigt ophold og materielle goder. Beboerne lod sig dog ikke lokke.

SNC brugte derefter hårdere metoder; beboere i byen og landsbyerne omkring blev angrebet og omringet, og eneste flugtpassage var over grænsen til Tyrkiet. Nød fik mange til at flygte, men de, som kunne komme til bl.a. Lattakia, tog denne rute i stedet. Mange mistænkte allerede dengang eksterne kræfter for at ville skabe en flygtningestrøm, hvorefter flygtningene skulle bruges i det blodige spil.

Tyrkiet spillede en stor rolle i at skabe en fabrikeret »humanitær krise« for at få verden til at gribe ind. Samtidig forsøgte den syriske regering at genindføre sikkerhed, således at befolkningen i området kunne blive hjemme, og de, der var flygtet, blev tilbudt hjælp til at komme hjem igen.

I området var der mange, som støttede regeringens reformer, andre ville bare fortsat leve i fred uden udefrakommende militante. SNCs plan så ud at mislykkes – flygtningeantallet i de tyrkiske lejre var minimalt. En del flygtninge klagede også over

Syrere, der er flygtet til Tyrkiet fra Jisr Shagour, interviewes af tyrkiske medier. Bl.a. siger den gamle mand, at det var SNCs militante, der angreb dem.

Link: <https://www.youtube.com/watch?v=wIY89gTGYdE>

dårlig behandling i de tyrkiske lejre.

Tyrkerne, Arou m.fl. lovede »flygtningene« penge, samt at opholdet i Tyrkiet ville vare højst 3 måneder – flygtningene ville herefter komme hjem igen til et Syrien med Arou's tilhængere ved magten, og de som støttede Arou's »revolution« ville blive belønnet.

Ifølge tyrkiske medier var »flygtningene« familiemedlemmer til SNC's militante; de lokale i de tyrkiske grænsebyer klagede også over en »invasion« af fremmede fra alverdens lande, som truede sikkerheden i lokalsamfundet.

Tyrkiske medier berettede om tyrkiske lejre, der brugtes som rasteplasser for krigere. Her hvilede krigerne sig om dagen, spiste, trænedes etc. – og om natten drog de ind i Syrien som militante. Våbenforsyninger ankom til lejrene, og de tyrkiske myndigheder nægtede medier m.m. adgang til lejrene. Ingen kom ud eller ind uden godkendelse af tyrkiske vagter. Mange flygtninge følte sig som gidsler, der blev brugt til propagandafremstød af vestlige og saudiske medier.

Lokale ved den sydlige tyrkiske grænse klagede over massiv stigning i kriminalitet m.m. – de turde ikke længere bevæge sig ude, som de plejede.

Mange syriske flygtninge var utilfredse; de sagde, de var blevet snydt af tyrkerne og SNC. Der var mange konflikter mellem flygtningene og det tyrkiske sikkerhedspersonnel. Flygtningene blev nægtet at rejse hjem, og der var flere tilfælde, hvor flygtninge berettede om at blive beskydt af SNC's militante eller af tyrkiske vagter, når de forsøgte at flygte fra flygtningelejren over til Syrien.

Jordan – Azatari-lejren

I syd, ved grænsen til Jordan, er det vigtigt at vide, at mange i Daraa-området er fra stammer, som ofte er meget sekteriske. En del af stammen bor i Jordan, den anden i Syrien. Stammerne her er meget religiøse/fanatisk og tilhører det Jordanske Muslimske Broderskab (wahabi-tilhængere).

Da problemerne startede i Daraa, berettede mange lokale om pludselige store pengebeløb i omløb i ellers mindrebemidlede kvarterer (kendt som blandet højekstremistiske og kriminelle) – pengene kom fra udlandet, bl.a. Saudi-Arabien. Mange blev betalt for at demonstrere, og de fik moderne satelittelefoner, som ikke fandtes på det syriske marked.

Ligesom i Tyrkiet opsatte man teltlejre – den mest berygtede blandt lokale var Azatari-lejren, som brugtes til militante, hvorefter »flygtninge« blev indført med samme metoder som i Tyrkiet.

Fra »flygtningelejrene« blev angreb igangsat mod Syrien. Vestens medier viste kun flygtninge i nød, aldrig de mange krigere, som kynisk skjulte sig bag »flygtninge-tragedien«.

Vestlige og tyrkiske borgere blev af flygtningene anklaget for at rekruttere/købe krigere blandt flygtningene i lejrene. Disse fik lovet god løn, gode boligforhold, blev trænet og bevæbnet – og derefter sendt ind i Syrien som krigere.

Forholdene i lejrene var ofte grusomme. Foruden at drenge blev købt som krigere, blev piger og kvinder solgt som sexslaver; kunderne var ofte gamle saudiske rigmænd, og bagefter blev mange solgt for småpenge lokalt eller til krigerne. Tyveri

Allerede under FNs observatørmission skjulte SNC's militante ikke deres ekstremistiske tilhørsforhold.

og salg af organer florerede også, foruden andre kriminelle foretagender. Disse forbrydelser skete i både de tyrkiske og jordanske lejre; den tyrkiske by Gazientep blev menneskehandlens »Mekka«.

Tidligt var der store flygtningestrømme internt, bl.a. til Damaskus og Lattakia – disse, langt størstedelen af flygtningene, fik aldrig hjælp fra Vesten eller Golfen. De enorme pengebeløb fra Vesten og Golfen gik alene til lejrene i Tyrkiet og Jordan, hvor man overraskende nok alligevel kunne se sultne, barfodede børn i sneen. Pengesummerne, som fandt vej dertil, kunne ifølge mange finansiere luksuslignende ophold for flygtningene. Bølgerne af de internt fordrevne varierede – nogle var kun fordrevet i nogle dage, andre har været fordrevet i måneder eller år. Der hvor SNC's militante kom, flygtede folk, mens de kom hjem igen, da den syriske hær havde fordrevet SNC's militante.

Libanon

Flygtningene i Libanon er delt, en del med regeringen og den anden del (salafist/wahabi-ekstreme) er med SNC. I f.eks. dele af Qusair (i Homs-provinsen) og i dele af Qalamoun-området op til Libanon er mange salafister eller tæt tilknyttet denne retning – der er velkendte »konservative« grupperinger her. Her fandt SNC supportere til bl.a. salafistgrupperne al-Nusra og Jaysh al-Islam. Netop disse har mange tilhængere i Nord-Libanons Tripoli og Wadi Khaled (grænseområde mellem Syrien og Libanon berygtet for smugling og kriminalitet generelt). Den anden del, de regeringstro, findes især i Beirut og Balabak. At mange flygtninge i Libanon støtter regeringen og præsidenten, sås bl.a. ved præsidentvalget i 2014, hvor antallet af flygtninge, som ønskede at stemme i Libanon, overrumplede selv valgstederne i Libanon. Åbenbart var også Vestens magthavere overraskede over eksilsyrenes støtte til den syriske regering og præsident, da syrerne valfartede til de syriske ambassader i EU

for at afgive deres stemme – Merkel, og jeg mener også Hollande, krævede valgstederne lukket, så syrerne ikke fik mulighed for at stemme. Dette medførte, at mange tog turen til andre ambassader, bl.a. den i Sverige, andre rejste til Damaskus.

Årsag til flygtningestrømmen

Der er mange årsager til, at folk flygter. En del flygtede, fordi de frygtede for deres liv (nogle fordi de frygtede SNC, nogle fordi de frygtede regeringen), men de fleste er flygtet pga. økonomi. NATOs og Golfens sanktioner mod landet ramte de civile hårdt, især middelklassen eller lav-middelklassen (størstedelen af befolkningen). De mange små erhvervsdrivende rantes hårdt. I grænseområderne havde man problemer med at få forsyninger ind, idet mange bevæbnede kampe brød ud her, samt fordi transport af bl.a. nødvendighedsvarer blev angrebet af SNCs militante. Landsbyer kunne være afskåret fra omverdenen i længere tid, hvor eneste måde at få forsyninger ind på var via fly eller helikoptere, men dette var også farligt, idet SNC beskød disse. Ifølge en dansk-arabisk nødhjælpsmedarbejder er 90% af de syriske flygtninge økonomiske flygtninge – sult og frygten for sult sender mange på flugt, en god grund til flugt, men dette kræver også en anden indfaldsvinkel på flygtningeproblemet.

Mens det i 2011 og langt ind i 2012 var den blodige konflikt, som sendte folk på flugt, var det især økonomi, som i sidste del af 2012, 2013 og 2014 sendte folk på flugt. I 2014 og 2015 har vi set unge, som ikke gider værnepligt og krig. I 2013 begyndte en lille, men stadigt voksende strøm af ekstremistiske militærtrænede personer at komme til Vesten »forklædt« som flygtninge. Disse er fra alverdens lande og har været forbi lejrene i især Tyrkiet, men også andre lejre i bl.a. Libyen, Afghanistan, Pakistan etc. Siden slutningen af 2011 kunne man, ifølge bl.a. tyrkiske medier, nemt købe falske syriske pas i Tyrkiet sammen med diplom på en høj uddannelse – noget især krigerne brugte, idet det var velkendt, at Vestens regeringer havde åbnet dørene for »syrerne med høj uddannelse«, og at der ikke var nogen ordentlig kontrol af papirer. Det var velkendt allerede i 2011, at bare man sagde, man var syrer og imod den syriske regering, så blev man nærmest båret ind i Vesten.

Faktum er, at nogle veluddannede syrerne flygtede; de kunne ikke se et håb på slutningen af konflikten og ville forsøge at komme til »de mange muligheds land«, Europa. Disse blev lokket af Vestens regeringers tilbud om fri adgang for højtuddannede syrerne. Mange af disse siger, de blev meget skuffede; de havde forventet at især Danmark og Sverige var helt anderledes. Disse samt mange andre syrerne ønsker at vende hjem igen.

Den manglende viden blandt flygtningene om Vesten har medført, at mange er meget skuffede over Vesten. De siger, at hvis de havde vidst, hvad Vesten var, var de aldrig kommet hertil.

De »rige« syriske flygtninge - en utopi

Da medierne langt om længe berettede om prisen, flygtningene måtte betale til menneskesmuglere, var mediernes forklaring, at

det var de velhavende syrerne der flygtede – en påstand, som ikke har noget med fakta at gøre. Omregnet til syriske penge var beløbet ekstremt – selv for middelklassen. Desuden er det generelt ikke de bedrebemidlede syrerne der flygter; de der så gør det alligevel tager ikke den farlige rute over havet, ej heller drager de til Vestens nordlige egne.

Vestens befolkninger bør dog ikke dømme flygtningene over en kam; man bør bare turde belyse emnet, således at man i hvert fald hjælper de rigtige flygtninge, der har behov for hjælp. Spørgsmålet er, om man skal hjælpe dem, der har scoret kassen på at deltage i terror, i salg af kvinder/piger, i salg af organer, i partering af civile, i massakrer m.m.? Disse findes blandt flygtningene, nogen siger mange, andre siger færre, men ser vi ikke på dette med åbne fornuftige sind, risikerer vi at opleve grusomheder i vore egne gader, samt at de mange »fremmede« bliver gjort til syndebugke pga. nogle typer, vi nemt kunne have været foruden.

Kvindesyntet

Vi så begivenheder i bl.a. Tyskland nytårsnat, som nu polariserer fronterne. At klandre muslimsk eller arabisk kultur er at springe over, hvor gærdet er lavest. Man bør tage et langt grundigere blik på disse episoder og de personer, der står bag. Den arabiske og den muslimske verden har mange subkulturer – der findes grupper med et meget »fremmed« kvindesyntet (selv for andre grupper i den arabiske/muslimske verden), der findes også grupper, der har et langt mere ligeværdigt syn på kvinder, end det man ser i mange vestlige lande. Dette emne giver svar og forståelse, hvis man i Vesten giver plads til de mange kendere, der ønsker at oplyse, således at befolkningerne her bliver klogere på emnet. Mediernes utilstrækkelige og simple sort/hvide dækning skaber mere forvirring, og derved frygt, end noget andet.

Sommerens »flygtningetsunami«

Hvorfor Vesten oplevede en flygtningetsunami fra især Tyrkiet i sommeren 2014, er endnu ikke gået efter i sømmene. Mange med indblik i konflikten siger, at tsunamien var politisk igangsat for at presse poliske interesser igennem (Tyrkiet anklages af mange kendere for at bruge flygtningene til at presse EU). Endnu har EU's befolkninger kun hørt/set toppen af isbjerget, mange har dannet sig en fanatisk holdning baseret på misvisende eller mangelfuld viden om flygtningemnet, om det religiøse/kulturelle islæt, om den syriske konflikt, om det »arabiske forår« baggrund etc. Danske medier har, ligesom resten af EU's mainstream-medier, mørklagt eller censureret langt størstedelen af de vigtige brikker. Mens man i udlandet (inkl. i de andre EU-lande) ser store uafhængige medier røre ved vigtige brikker, er der ikke skyggen af dette i danske medier.

Der har de sidste 5 år ingen reelle debatter eller dokumentarer været, selv om mange danskere og indvandrere med indblik i »det arabiske forår« og de involverede landes kultu-

relle (sub-kulturelle) baggrunde er uenige i mediernes, politikernes og medieyndlingenes konklusioner. En sådan ensidig dækning, med den alt overskyggende censur, er skadelig for Danmarks tackling af de problemer, samfundet har stået overfor de seneste år og kommer til at stå overfor. Danmark sidder måske på en vulkan, som, hvis den ikke tackles fornuftigt i tide, vil gå i udbrud – mange med insiderindblik i Mellemøsten og i Danmark siger, løbet er kørt og man bare må håbe på det bedste, andre siger, at det er sidste udkald for at fremlægge hele billedet. En stor del af den danske befolkning er dog stadig i fasen, hvor man ikke kan forestille sig ekstremt onde kræfter og ser »flygtningegruppen« som en »ensfarvet« gruppe af mennesker, der er hjælpeløse stakler med gode hensigter, eller en gruppe mennesker, som bare vil nasse. Virkeligheden er mere nuanceret, naivitet kan føre til, at vi hjælper uønskede personer, som leger flygtninge, mens de reelle personer i nød bliver ladet i stikken eller bliver chikaneret pga. af de falske »flygtninges« opførsel.

De seneste år, især i 2014 og 2015, har man set mange farlige »flygtninge« komme ind i Europa. De tilhørte terrorgrupper og flygtede, da de indså, at slaget i Mellemøsten var tabt, eller fordi de blev sendt ind i Europa af deres ledere som sovende celler (jfr italiensk rapport i 2014 og terrorgruppernes egne udtalelser); andre med terrorhandlinger på CV'et opdagede, at de var blevet snydt/brugt, og forlod lejrene i vrede. Disse »eks-terrorister« har deltaget i ekstremt grusomme forbrydelser, de er toptrænede af bl.a. vestlige instruktører (ifølge mange kilder, også på embedsmandsniveau) i krigshandlinger, terroraktioner og undgåelse af aflytning. Terrororganisationerne så mulighederne i at smugle deres folk ind i Europa; deres tilhængere kom fra alverdens lande – fik falske pas (bl.a. findes beviser på de falske syriske) og falske papirer på de ønskede høje uddannelser.

Interne flygtninge

Størstedelen af de syriske flygtninge er de internt fordrevne. Mange er i bl.a. kystområdet, disse kommer fra Aleppo, Idleb m.m., andre igen er i Damaskus. Den syriske stat sørger hovedsagelig alene for disse flygtninge, sammen med bl.a. frivillige lokale syriske hjælpeorganisationer.

De sidste 6 måneder har hæren befriet mange byer og landsbyer i den nordlige og centrale del af Syrien; derved er mange vendt hjem igen, og det samme gælder i syd. Regeringen lægger et stort arbejde i at sørge for, at de nødvendige levevilkår er optimale – regeringen ønsker, at folk vender hjem, således at de selv kan være med til at beskytte byerne/landsbyerne og således forpurre, at »oprørere« sniger sig ind, samt at de selv kan deltage i eventuel genopbygning af hjem, infrastruktur mm.

Integration?

Efter mange års diverse dyre integrationsprogrammer synes der stadig at være enorm tvivl om integrationen af fremmede. At der er grupper, der aldrig vil tilpasse sig danske forhold, vil man åbenbart ikke se i øjnene.

Spørgsmålet er også, om flygtninge skal integreres – det

ligger jo ligesom i kortene, at flygtninge kun er her, indtil de kan vende hjem igen. Dette kræver, at danske magthavere bruger diplomati på udebane i stedet for bomber, det kræver, at danske magthavere lærer at gebærde sig i mødet med verdens suveræne stater og får lært folkeretten. At blande sig i andre nationers anliggender for at opildne eller støtte opildnen til blodige sammenstød skaber ikke den fred, som kræves, for at flygtningene kan vende hjem til deres eget. Man kan ikke kræve, at flygtninge skal integreres, da de er her ufrivilligt og midlertidigt. At fratage flygtninge deres måske allersidste ejendele (f.eks. smykker m.m.) synes kynisk.

Ligger det i kortene, at flygtningene skal blive i Danmark, og at de derfor skal tilpasse sig det danske (integreres), er de indvandrere og ikke flygtninge. Hvis magthaverne ser flygtningene som indvandrere, så bør magthaverne oplyse befolkningen og flygtningene om dette, hvorefter medierne også bør skelne mellem, hvem der er hvad.

Skæres alle over en kam, og ønsker magthaverne, at alle skal indgå i deres »integrationsprogrammer«, bør man indse, at en del ikke ønsker at tilpasse sig danske sociale regler. Mange er del af en stor familiegruppe eller subkultur, som går op i deres ære og identitet. At presse disse, uden at tage højde for gruppens regler, skaber ofte store problemer for de svage i gruppen. Danske magthavere bør enten sige til eller fra, for de »fremmedes« og for danskerne skyld. Ønsker man et parallelsamfund eller ej, ønsker man et multikulturelt samfund i stedet for et homogent dansk samfund eller ej? Denne debat må danskerne tage på et åbent fornuftigt niveau, det ene er ikke rigtigere end det andet, det afgørende er at danskerne finder ud af, hvad de kan leve med. Uden denne afklaring vil danskerne polarisere sig i stridende dele, samtidig med at de »fremmede« bliver delen alle klandres om. Dette vil medføre mistro, konflikter m.m., som ingen er tjent med, og det vil gøre Danmark meget udansk.

Regeringerne sagde i starten, at de syriske flygtninge var højtuddannede og skulle hurtigt ind på arbejdsmarkedet, men dette har slået fejl. Kun få syrere har fået arbejde, og der er mange skilsmisser blandt flygtningefamilierne – hvad end årsagen er.

En libanesisk ekspert siger, at de militante og deres tilhængere planlægger at gøre Tyskland til deres hovedbase.

En stor del af de syriske flygtninge i Danmark siger, at de vender hjem igen til Syrien, hvis den økonomiske situation bliver bedre. STOP KRIGEN – STOP SANKTIONERNE!

Kristne m.fl.

Vesten, især Frankrig og Canada, har forsøgt at lokke de kristne til at flygte fra Syrien, men dette er mislykket. Dette skabte vrede blandt de kristne i Syrien, de ville ikke forlade hjemlandet, og det blev nærmest betragtet som forræderi mod den kristne vugge at forlade hjemlandet. De kristne udgør ca 10 % af den syriske befolkning, og en stor del af disse tilhører den oprindelige befolkning. Vi ser derfor ingen kristne syrere som flygtninge i Vesten, bortset fra enkelte undtagelser.

Mange kristne er internt fordrevne i Syrien. De blev fra starten af konflikten (foråret 2011) udsat for vold, chikane, drab m.m. SNCs tilhængere betragtede dem som regeringens støtter

og som hedninge; de skulle drives ud af Syrien, mente de.

At mange af SNCs tilhængere var af anden etnisk oprindelse end syrisk, syntes ikke at røre dem – de havde alligevel mere ret til Syrien end oprindelige syrere. At Syrien er en mosaik af et hav af kulturelle, religiøse samfund, som i århundreder (ja årtusinder) har fæstnet deres rødder i landet, udviste SNC ingen respekt for – noget der fik mange syrere til at se SNC komme med en lurende islamisering af landet. En islamisering som ville ødelægge den ellers velkendte harmoni og respekt, som kendetegner Syrien.

De internt fordrevne kristne forsøgte at råbe Vestens magthavere op allerede i foråret 2011, man advarede Vestens magthavere om de kræfter de var i gang med at støtte, men Vesten vendte det døve øre til.

SNC gik ikke bare efter de kristne, de gik også efter de andre minoritetsgrupper. Alawiterne og kurdiske grupper, som ikke tilhørte wahabi-retningen, blev udsat for massakrer. I juli og august 2013 angreb SNC-militser fra Tyrkiet en lang række landsbyer op til den tyrkiske grænse i nord og nordvest. I nordvest blev hele landsbybefolkninger massakreret (alawitiske landsbyer med sunnimindretal, som de militante betragtede som regeringsstøtter), og i nordøst blev 330 kurdiske kvinder og 120 børn massakreret af de militante.

Disse angreb skabte et stort flygtningepres internt.

Vore medier gør et stort arbejde ud af at gøre den syriske konflikt til en sunna-shia konflikt, noget der ikke holder vand i virkeligheden. Det ses ikke bare ved et kig på den syriske regerings sammensætning, eller den syriske hærs sammensætning, det ses også i bl.a. Aleppo – Syriens største by, hvor størstedelen er sunna. Aleppo stod fra starten bag regeringen, og da SNCs aktivister forsøgte at opfordre til demonstrationer mod regeringen, var tilslutningen mikroskopisk. Dette medførte

talrige terrorangreb mod byen, bl.a. begik SNC terrorangreb mod universitetet i byen. Store, højtrespekterede familier i byen blev massakreret og Aleppos *soukh* blev ødelagt af Saleh og hans terrormilitante (Saleh var blandt SNCs meget omtalte jihadistiske, med tætte bånd til ekstremisterne). Aleppos befolkning levede i frygt, og mange flygtede internt; de er de sidste måneder ved at vende hjem, nu de militante mister deres fodfæste i området nord for byen.

De internt fordrevne (sunna, alawiter, kristne etc) har behov for hjælp, men deres store tragedie omtales aldrig i vores medier.

Flygtningene og medierne

Medierne bruger »koden« syriske flygtninge, som synes at antænde det ultimative humane gen i den danske befolkning. Siger man bare flygtninge, eller flygtninge med anden etnisk baggrund, synes det humane gen at være dødt.

At bruge »koden« syriske flygtninge om alle, som kommer hertil, er forkert, idet en stor del af mediernes »syriske flygtninge« ikke er syriske. Mange er flygtet fra NATOs invasioner, bl.a. Afghanistan, Irak og Libyen – men medierne forsøger at vaske alt af på Syrien og vil åbenbart ikke berette om tilstanden i de lande, NATO har bombet og invaderet, og som nu ligger i grus og kaos – alle med de mest ekstremistiske terrorgrupper farende rundt med vestlige våben skabende et usikkert samfund for befolkningen.

Var medierne mere journalistiske, var magthaverne mere interesserede i at fremvise det sande billede og ikke bare nogle fås uverificerede påstande, ville befolkningen få et mere sandfærdigt billede af problemerne der og her; dette ville medføre konstruktive løsninger baseret på et reelt ønske om at hjælpe og skabe fred og fremtid for alle.

SNCs militante var bl.a. de libyske al-Qaida jihadistiske (LIFG). Her ses irske/libyske Harati, som efter at være rejst fra Irland for at være libysk oprører i Libyen rejste til SNCs lejre i Tyrkiet, hvor han blev "syrisk oprører".

Link: <http://landdestroyer.blogspot.dk/2012/09/us-backed-terrorists-murder-us-own.html>

Manufacturing Dissent

Den irske journalist Lizzie Phellan lavede denne dokumentar i 2011/2012. I denne interviewes en af Syriens og Mellem-østens mest populære skuespillere. Han blev senere kidnappet af SNC, tortureret og myrdet.

Link: <https://www.youtube.com/watch?v=RtYvDCEKKTY>

Flygtninge i Danmark

Af Freddy Wedel

Det handler ikke bare om at finde ud af hvordan de kommer, men især hvorfor de kommer. Uden den viden kan vi ikke gøre andet ved dem end at fjerne dem.

Jeg fandt Alex (det er ikke hans rigtige navn) foran et indkøbscenter i Ribe. Han var nødt til at flygte fra Syrien, da han og hans familie var truet af IS. Nu er han illegalt i Danmark, uden et sted at bo, uden lægehjælp – men i sikkerhed. Jeg talte med ham med en tolk som mellemlid. På asfalten foran står en papkasse, hvori der ligger nogle mønter og en enkelt pengeseddel. Det er hans eneste indtægt, da han ikke tør henvende sig til myndighederne for at blive registreret. Bliver han sendt hjem til Syrien, bliver han henrettet af IS.

Danmark står overfor alvorlige problemer hvis der ikke meget snart findes en brugbar løsning på flygtningeproblemet. Flygtningestrømmen vil, ifølge alle forudsigelser, tage til i det kommende år. For eksempel vil kommunerne få øgede udgifter til indkvarteringer og almindeligt dagligt underhold.

De sidste tal, der er fremkommet for mennesker der søger asyl i Danmark, er fra november måned 2015. Det drejer sig om 5.039 personer.

Krav om skolegang og pasningsordninger, sundhedsvæsen og så videre og så videre vil tømme de kommunale kasser og regningen blive sendt videre til staten. Det vil igen betyde nødvendige besparelser på områder hvor vi ikke tidligere har set disse øvelse sat i værk.¹

Hvem er de?

Den største gruppe kommer fra Syrien, hvor en ødelæggende

borgerkrig har raset siden foråret 2011. Den næststørste gruppe er fra Eritrea i Østafrika, hvor især yngre mennesker flygter fra indkaldelse til ikke-tidsbegrænset militær- og civiltjeneste under barske forhold. Omkring tre fjerdedele af alle dem, der har søgt asyl i Danmark i sommeren 2015, er fra disse to lande.

Tyskland besluttede i august 2015 ikke at bruge Dublinforordningen til at sende syriske asylansøgere tilbage til de lande i Sydeuropa, hvor de første gang er kommet ind i EU og muligvis er registreret som asylansøgere. Den tyske beslutning blev truffet ud fra en erkendelse af, at asylsystemet i lande som Grækenland og Italien reelt er brudt sammen, og at det ikke nytter noget at sende flere mennesker til disse lande, når tusinder hver dag ankommer i både fra Tyrkiet og Nordafrika. Nogle af de asylansøgere rejser videre op gennem Tyskland til Danmark og Sverige.¹

Dublin-forordningen er reelt brudt sammen

Dublin-forordningen er en aftale mellem EU-landene om, at en asylansøger skal have sin sag behandlet i det første EU-land, hvor han eller hun sætter sine ben. EU-landene har forpligtet sig til at registrere asylansøgerne (bl.a. ved at tage deres fingeraftryk) for at sikre, at de kan identificeres, hvis de rejser videre og søger asyl i andre lande. Hvis en asylansøger er registreret i Italien, fordi hun første gang har søgt asyl der, og senere dukker op i Danmark, har de danske myndigheder mulighed for at sende hende retur til Italien.

Et af problemerne ved Dublin-forordningen er, at den stort set kun er til gavn for de nord-europæiske lande, fordi asylansøgerne kommer ind i EU i Syd- og Sydøsteuropa. De rige lande i nord sender altså asylansøgere retur til de fattigere lande i syd. Landene i Sydeuropa som Grækenland og Italien er præget af, at de fleste asylansøgere kommer ind i EU der samtidig med, at landene generelt har færre ressourcer, og deres systemer ikke i samme grad som de danske, svenske eller tyske er gearet til at håndtere asylansøgere.

De store forskelle på nord og syd har betydet, at Dublin-systemet reelt er brudt sammen. Der er et påtrængende behov for en anden fordelingsmekanisme for de asylansøgere, der ankommer til Europa.²

Er der forskel på dem?

Flygtningestrømmen ind i Europa og ind i Danmark er nu et så stort problem at handling er umiddelbart påkrævet. Hvad skal vi stille op? Der er flere muligheder. En af dem er den nuværende regerings forsøg på en løsning. Solide grænsebomme, både psykiske og fysiske af slagsen. Inger Støjberg er blevet placeret solidt i integrationsministeriet som den »hårde moster« der skal ordne flygtningeproblemerne for lykke-regeringen og skabe et lykkeligt Tulleland sammen med DF.

Men der er andre muligheder. Det er nødvendigt at forstå, hvorfor flygtninge vælger at blive flygtninge, og det er også nødvendigt at forstå, at der er en forskel på en »bekvemmelighedsflygtning« og en ægte flygtning.

Der var en tid, hvor danskere blev flygtninge, nemlig fra 1940 til 1945. Nogle af dem lever endnu og kan fortælle om det. Nogle dage efter at Forum blev sprunget i luften af danske modstandsfolk tiltog strømmen af af flygtninge over Øresund til det neutrale Sverige. Svenske myndigheder fortalte senere, at flere påstod at de, der angav at være på flugt fra Gestapo, havde alle sammen været med til at sprænge Forum i luften. Men det viste sig senere, at de såmænd ikke havde den mindste forbindelse med den danske modstandsbevægelse. De så simpelthen deres snit til at komme til et land hvor man stadig kunne købe ordentlige cigaretter og god kaffe uden Rich's-tilsætning. Altså bekvæmmelighed.

Blandt de mennesker der kommer ind i Europa er der også den slags mennesker. Kan vi finde dem med sikkerhed, så skal vi da gøre det. Men hvordan skal vi det? Svenskerne kunne det ikke under besættelsen.

Hvorfor kommer de?

Den danske regering og EU, altså dem der skal finde en løsning på flygtningeproblemet, stirrer sig blinde på spørgsmålet: »Hvordan kommer de ind over grænsen«, og deri mener de at havde fundet løsningen. De sænker bommen, bygger en mur, skræmmer flytningene bort ved at bruge metoder der ikke er set siden Anden Verdenskrig: Flygtningelejre og fratagelse af personlige smykker og ejendele.

De tænker, altså regeringen med Inge Støjberg som den udøvende, ikke på at se på årsagen til at så mange mennesker bliver så hårdt presset, at de vover livet for at komme i sikkerhed i et sikkert land.

De vil i så fald se, at årsagen til den stadig stigende flygtningestrøm er en fejlagtig USA- og EU-politik der ligger år tilbage. Militære ind- og angreb på frie nationer omkring Middelhavet, hvor det meste af den dejlige olie befinder sig. Dertil kommer oprettelsen af Israel umiddelbart efter krigens afslutning.

Før det amerikanske (og danske) angreb på Irak var der ikke noget IS. Landet var ganske vist ledet af en diktator der ikke var af den gode slags, men han kunne holde landet i nogenlunde ro. Det skortede da heller ikke på mange advarsler, da USA trak sig ud af Irak. »Nu vil der ske noget«, sagde man. Og det gjorde der så sandeligt. Irak blev hyldet ind i en stadig tiltagende hvirvel af borgerkrigs-lignende tilstande og terrorhandlinger. Her tales bare om Irak – som et eksempel, Samme vej er det gået andre steder derude øst på.

Hvad er det der får et menneske til at blive så vredt, at det bliver i stand til at ofre sit eget liv for en sag? Hvordan bliver dette menneske i stand til at spænde et bombebelte omkring livet, gå ind blandt mennesker det ikke kender, trykke på en knap – og sprænge sig selv og hundrede andre i stumper og stykker?

Det er det store »hvorfor?«.

Hvad gør vi nu?

Hvor mange flygtninge vil skal tage i Danmark må afgjort

komme an på en løbende vurdering. Som det ser ud i øjeblikket kan vi sikkert tage dem der kommer. Det her handler jo om menneskelighed og humanisme.

Når regeringen, både den nuværende og den forhenværende, siger, at vi ikke har plads til dem, så er det løgn.

De optager lejligheder og jobs for »rigtige« danskere, er argumenterne. Det er også løgn. Antallet af asylansøgere vil stige fremover hvis vi ikke sætter fysiske og psykiske bomme ved vore grænser, siger de – og det er til gengæld rigtigt. Sålænge Danmark støtter og deltager i de krige der jager mennesker på flugt, så vil strømmen op gennem Europa tage til år for år.

Der skal kamp til. Vi kan da ikke være andet bekendt. I Folketing. I fredsbevægelser. I rigtige partier. På gaden. På plakatsøjler. Folk og folk imellem.

1. www.enhedslisten.dk

2. do.

Kan lægeløftet gradbøjes?

Danske læger nægter at undersøge flygtninge

Af Freddy Wedel

I 2003 skrev historikeren Kirsten Lylloff en afhandling i *Historisk Tidsskrift*. Hun pegede på, at en hel del af landets læger nægtede at undersøge og behandle de flygtninge, der på grund af Anden Verdenskrig var endt i lejre i Danmark. Der var åbenbart forskel på mennesker den gang.

Det er der også i dag. En undersøgelse foretaget af Kommunernes Landsforening viser, at sytten procent af tilkaldte læger simpelthen har sagt nej til at foretage sundhedstjek af flygtninge. Grunden til deres afslag siger undersøgelsen ikke noget om.

Det er derfor nærliggende at tro, at vi står over for en uhyggelig situation for de flygtninge der må tilbringe vinteren i teltlejrene. Endnu engang bliver lægeløftet gradbøjet. I 1940'erne kostede det mange døde. Det kan det komme til igen.

Lægeløftet taler tydeligt nok. Det er også tydeligt, at der er nogen der prøver at gradbøje det. Flygtninge hører åbenbart ikke til de personer som lægeløftet omtaler. De er hverken medmennesker eller medlemmer af samfundet.

Lægeløftet:

(Understregningen er min).

Efter at have aflagt offentlig prøve på mine i de medicinskirurgiske fag erhvervede kundskaber, aflægger jeg herved det løfte, til hvis opfyldelse jeg end ydermere ved håndsrækning har forpligtet mig, at jeg ved mine forretninger som praktiserende læge stedse skal lade det være mig magtpåliggende, efter bedste skønnende at anvende mine kundskaber med flid og omhu til samfundets og mine medmenneskers gavn, at jeg stedse vil bære lige samvittighedsfuld omsorg for den fattige som for den rige uden persons anseelse, at jeg ikke ubeføjet vil åbenbare, hvad jeg i min egenskab af læge har erfaret, at jeg vil søge mine kundskaber fremdeles udvidede og i øvrigt gøre mig bekendt med og nøje efterleve de mig og mit fag vedkommende anordninger og bestemmelser.

Standpunktpapir om DKP's politik for flygtninge og indvandrere

Op til flygtninge- og indvandrerkonferencen (eller -seminaret, som det hed dengang) i 2003 lagde landsledelsen et »standpunktpapir« ud til debat i partiet (bragt i *Skub* nr. 1/2003). Papiret var udarbejdet af nu nyligt afdøde Finn Hermann på landsledelsens vegne. Det bringes her med udeladelse af de afsluttende mindre aktuelle dele.

Af Finn Hermann

1) Uanset om flygtningestrømmen og antallet af indvandrere, der kommer her til landet, vokser eller falder, er det et fænomen i den moderne verden, som vi som kommunister bliver nødt til at forholde os til. I modsætning til såvel den borgerlige ideologi som socialdemokratismen sætter vi flygtninge- og indvandrerproblematikken ind i en større national og international sammenhæng og forholder os til de klassemæssige aspekter af problemet. De borgerlige og socialdemokraterne forholder sig kun til symptomerne, som de forsøger at eliminere, og ikke til de dybere årsager. Den politik på flygtninge- og indvandrerområdet, som den borgerlige regering [Anders Fogh Rasmussens – *Red.*] fører med socialdemokratiets mere eller mindre passive akcept, øger risikoen for flere og større konfrontationer mellem den rige og den fattige verden. I forhold til at skabe en fredelig udvikling er det en direkte uansvarlig politik.

2) En del flygtninge kommer til landet som politiske flygtninge, der har været i fængsel og/eller tortureret og truet på livet eller på deres familie.

Andre flygtninge kommer hertil drevet af økonomisk nød. De kan ikke forsørge sig selv og deres familie i hjemlandet og har ikke andet valg end at søge til de rige lande.

Indvandrerne kommer jo også fra lande, hvor de har haft vanskeligheder med at forsørge sig selv og deres familie. Men de er kommet hertil »af egen fri vilje« og til at begynde med i begrænset antal, fordi det danske arbejdsmarked havde brug for dem som løntrykkere, brug for en industriel reservearmé.

Det er vigtigt at være opmærksom på alle etniske, kulturelle og sociale forskelle mellem forskellige grupper af flygtninge og indvandrere.

Ligheden mellem flygtninge og indvandrere ligger først og fremmest i den måde, vi som »gammeldanskere« forholder os til deres kulturelle og etniske baggrund på, og i muligheden for eller ønskeligheden af at integrere dem. Karakteristisk for debatten om »nydanskere« er den forenklede og ensidige fokusering på religiøst-kulturelle aspekter, især Islam.

3) Problemet eller fænomenet »flygtninge og indvandrere« bør anskues ud fra tre synsvinkler: A) Hvordan opstår flygtningestrømmen og indvandrerfænomenet? B) Hvordan ser »gam-

meldanskerne« på »nydanskere«? C) Hvordan og i hvilket omfang ønsker vi som kommunister at modtage folk med en anden kulturel baggrund og integrere dem i det danske samfund, uanset hvorfor og hvor mange der kommer hertil?

4) Ad A) Uanset om man måtte ønske det eller ej, er flygtninge- og indvandrerstrømmen ikke noget, man kan lukke øjnene for. Så meget mere som det er vores rige verden, der gennem århundreder med kolonialisme, imperialisme, ny-kolonialisme og nu med globaliseringen på den internationale kapitals betingelser selv har skabt den ulighed i verden, som flygtningene reagerer på. De politiske flygtninge flygter oftest fra regimer, diktaturer, som enten er indsat eller støttes af de rige kapitalistiske lande med USA i spidsen.

Det er kommunisternes opfattelse, at tilstrømningen af flygtninge og indvandrere er et symptom på den voksende ulighedskrise i verden. Der er ingen grund til at tro, at der ville komme flygtninge og indvandrere til Vesten i større tal, hvis de følte, de kunne blive i den kultur, de er vokset op i, og hvis forholdene i deres hjemlande kunne brødføde dem og – hvad der er mindst lige så vigtigt – kunne give dem deres retmæssige andel af den forøgede produktivitet, af den teknologisk-videnskabelige udvikling, af rigdommen i verden.

Flygtningene er aktører i den internationale klassekamp. Jordens fattigste er fattige, fordi deres arbejdskraft, deres naturressourcer og deres produktion ikke honoreres på verdensmarkedet, således at de kan opbygge og udvikle deres samfund. De fastholdes i deres fattigdom gennem voldelig undertrykkelse, fordi de stærkeste økonomiske og politiske kræfter i verden har brug for denne undertrykkelse. Den ulighed, som vore rige samfund gennem slaveri, kolonial undertrykkelse, diskriminerende prispolitik, uhæmmet udnyttelse af naturen m.m. gennem århundreder har påført de afrikanske, asiatiske og latinamerikanske lande, er blevet forstærket, om end med andre midler, under globaliseringen, som foregår på den transnationale finanskapitals præmisser. Derfor vokser presset fra flygtninge og indvandrere på de rige lande.

Ad B) Holdningen herhjemme til flygtninge og indvandrere har gennem tiderne varieret efter hvordan det offentlige Danmark, dvs. politiske partiers ledere og medierne, behandlede dem. Så længe danske arbejdere kunne se den økonomiske begrundelse for at modtage indvandrere, især tyrkere og jugoslaver i et begrænset antal, var modviljen mod »de fremmede« til at overse. Da de vietnamesiske bådflygtninge kom hertil, førtes en politisk bestemt propaganda mod det socialistiske land, de flygtede fra. Kampagnen var et led i USA's forsøg på at svække det sejrende Vietnam. Da chilenerne flygtede fra Pinochets bøddelregime, blev de ikke modtaget med samme velvilje som vietnameserne – Danmark var jo allieret med Pinochets bagmænd i USA – og allerede da begyndte fjendtlige holdninger at vinde indpas blandt de dårligst stillede danskere. Det fik også

fortsættes på side 15

Noget om racisme og ligestilling

Af Birgit Unnerup

Eller: hvad skal vi mene om den seneste tids oppiskede stemning om araberes og nordafrikaneres seksuelle overgreb på hvide kvinder ved store offentlige arrangementer?

Racisme er en undertrykkelsesform, der tager udgangspunkt i en persons eller persongruppes »racemæssige« eller etniske tilhørsforhold. Racemæssigt sat i anførselstegn, fordi arabere tilhører samme race som de pæredanske. Nordafrikanere tilhører en anden race for så vidt som de er negroide. Mange nordafrikanere er jo også arabere.

For at undgå dette kildne spørgsmål bliver sagen gjort til noget med kultur og eventuelt religion, hvor det kulturelle er klart det mest populære.

Samtidig er disse mænd i høj grad flygtninge eller asylansøgere, forlyder det. Hvor kommer det fra? Ved vi, hvem det er? Hvis det er horder af fremmede mænd af arabisk og nordafrikansk oprindelse, og hvis de målbevidst omringer hvide kvinder og befamler dem, stjæler fra dem og derefter går andre steder hen – eller gør de det? Det lyder umiddelbart på rapporter, som om det har stået på i timevis, og i København er der nu over 700 anmeldelser. Kan man se på en mand, at han er asylansøger? Viser de ID-kort? For de har ifølge rapporter ikke talt sammen – disse mænd og kvinder ved festlighederne nytårsaften i omegnen af Kølns hovedbanegård.

Og hvor var politiet? Ja de var, hvor de altid er: tilstede eller i reserve, hvis der skulle ske noget, der var alvorligt nok til, at de skulle gribe ind. Og det var tydeligvis ikke nok, at mange kvinder blev generet af mange mænd. Det er jo dagligt forekommende i vores kultur, og de kvinder der klager får at vide, at så kunne de jo holde sig væk, eller være mere tilbageholdende, eller være omgivet af mandlige beskyttere, eller lade være med at være så snerpede; det var jo bare for sjov, og han mente ikke noget med det. Og hvis denne argumentation lyder bekendt, så er det, fordi den bruges i alle sager, hvor kvinder klager over mænds utidige opførsel. Og det ligner til forveksling den argumentation, som fremføres af muslimske mænd. I den tradition og religion er det blot slået fast, at det er kvindens egen skyld. I vores demokratiske retsstat, hvor der jo som bekendt er fuld ligestilling mellem kvinder og mænd, er det blot en praksis:

Mænd voldtager kvinder, og kun omkring 10 % ender i retten, og her dømmes kun et fåtal. Hvis der endelig falder dom, så er den på mellem 7 og 9 måneder i fængsel. Medmindre den pågældende også dømmes for tyveri. Så gives der straffe på op til 4 år eller mere. Mange kvinder forfølges af deres eksmænd og ekskærester. Det er meget vanskeligt for disse kvinder at få et tilhold på disse mænd, og politiet gør generelt intet for at få det overholdt. Og der er da slet ikke tale om at give beskyttelse. Ikke engang indbrud og overfald ændrer på dette. Det er ligesom noget, kvinder må tage med, når de har indladt sig med en mand. Først når der er tale om drab, bliver der skredet ind, men for de fleste kvinder er det en ringe trøst.

Alle kvinder bliver overalt i samfundet udsat for upassende

Foto: Ian Janne Mats

bemærkninger, upassende vitser og upassende berøringer. Beklagelser fører som nævnt ikke til noget. »Lad være med at være så sart. Han mente jo ikke noget med det.« Og protesteres der officielt – f.eks. på ens arbejdsplads – ja så kan man jo altid blive fyret pga. samarbejdsvanskeligheder.

Borgerlige politikere har travlt med at lægge afstand til denne nye form for chikane af kvinder, og de kræver, at også venstrefløjen opgiver sin blødsødne holdning til flygtninge og asylansøgere og anerkender, at den kultur, de kommer med, slet ikke passer ind i vores samfund, og at vi derfor igen skal stramme – både over for antallet og over for dem, der er her. I Tyskland er Merkel fremme med, at en asylansøger, der overtræder loven, skal kunne udvises straks, også selv om der kun er tale om en betinget dom. Og det ligger jo snublende nær at forbyde mandlige asylansøgere at bevæge sig uden for de teltlejligheder, de bor i.

Og den såkaldte venstrefløj bøjer sig og fordømmer og kalder på »fælles europæiske løsninger«.

Hvor var de søde indfødte mænd med den rette kultur og religion og hudfarve?

Så de – ligesom politiet – slet ikke, hvad der foregik? For det var jo næppe et kvindearrangement? Selvfølgelig gjorde de det. Men som nævnt så var det, der foregik, så meget i overensstemmelse med den indfødte kultur, at der ikke var nogen, der så noget galt i det. **Før** det kom frem, at det var de fremmede asylansøgere. Så har vi aldrig set noget så infamt. Ligesom i USA, hvor voldtægt også er en meget alvorlig sag, hvis det er en sort mand, der er anklaget for at have voldtaget en hvid kvinde. Nå, er det kun i USA i gamle dage. Nej. For nylig blev en dansk voldtægtssag omtalt i medierne. Det sker ellers kun sjældent. Der var lidt debat om beviserne, men anklagemyndigheden var tillidsfuld i forhold til en dom. Det undrede mig i lyset af den ovenfor nævnte praksis, hvor det er overordentligt svært at få en mand dømt for voldtægt; og når beviserne så endda var tvivlsomme? Så jeg lyttede lidt opmærksomt de følgende dage, og på et tidspunkt kom så forklaringen på den

store opmærksomhed om netop denne sag. Den anklagede var en mand af afrikansk oprindelse – altså en sort mand, der havde forgrebet sig på en hvid dansk kvinde. Og sådan nogle sorte og brune indvandrere og asylansøgere skal ikke gå og tro, at de har ret til at forulempe »vores« kvinder. Det kan vi så udmærket gøre selv!

Jeg ser al denne diskriminering og racisme og sexismen bekræftet af, at *ingen*, hverken kvinder, mænd eller politi greb ind, og ingen fandt det mærkeligt *før* racismeaspektet og fremmedhadet kunne drage nytte af det.

Skal vi bare lade det passere? Tja, det plejer vi at gøre. Vi kræver af indvandrere og flygtninge, at de skal tilpasse sig normerne i vores samfund. Og de er altså, at det er tilladt at genere kvinder, der vover at udnytte deres lovmæssige rettigheder til at færdes i det offentlige rum eller på en arbejdsplads.

Og der er nok ingen, der rigtig tør sige til disse fremmede mænd, at de lige skal huske, at nok er vi lige, men nogen er mere lige end andre. Og at hvide mænd ikke ser mildt på, at sorte og brune mænd forulemper hvide kvinder.

Og det skal i hvert fald ikke accepteres som en undskyldning for en endnu mere racistisk praksis og lovgivning i Danmark. Og vi, der var og er imod racisme og fascisme, vi må indse, at det er på høje tid, at vi taler med store bogstaver imod de daglige overgreb, der foretages og planlægges på de fremmede, der er kommet og kommer til vores land. De har rigtignok en anden kultur, men først og fremmest er de udsatte, traumatiserede mennesker med en tvivlsom fremtid, som bliver dårligt behandlet (nogen gange af ond vilje, andre gange af god vilje).

Og på det generelle plan frembringer vi ikke gode mennesker ved at behandle folk dårligt.

Opråb til venstrefløj og os selv

Jeg har lige set endnu nogle dokumentarudsendelser fra Tyskland i 30'erne. Den forfølgelse jøderne blev udsat for (fordi de var en anden race, havde en anden kultur, ødelagde den tyske kultur og det tyske samfund) ligner nøjagtigt det, vi nu har gang i her i landet og det øvrige EU. Sig nej! Fordøm den imperialism, der skaber flygtninge og migrantstrømme og arbejdsløshed og folk, der holdes uden for samfundet. Giv flygtninge og asylansøgere et ordentligt liv i stedet for at spærre dem inde i teltlejre (har I set, hvor lidt plads der er ude og inde i disse lejre?). Og vi burde tale om, hvordan vi får kontakt til disse mennesker og kan hjælpe dem – og dermed os selv – i deres svære situation. Hvis vi vil fordømme overgreb mod kvinder, så start en oplæring af os selv og andre, hvor vi griber ind, når kvinder forulempes verbalt eller fysisk. Vi lever i et samfund med diskriminering af såvel kvinder (sexisme) som »fremmede« (racisme) og lavere sociale lag (klasseundertrykkelse). Og kapitalen har altid brugt såvel sexisme som racisme til at skabe splid i arbejderklassen og således skabt bedre forudsætninger for at opretholde klassesamfundet, som trods alt er det vigtigste for dem. Arbejderklassen og arbejderbevægelsen har skamfulde traditioner for at falde for dette og se andre dele af klassen som en trussel og overse den egentlig fjende. Lad os holde op med det.

Ian Janne Mats

er en svensk fotograf og kommunist, der tidligere har bidraget til *Skub*. Til dette temanummer har han sendt os en serie billeder, hvoraf nogle bringes på dette og det følgende opslag, ligesom forsidebilledet er hans. Selv skriver han bl.a. (på dansk!):

Jeg besøgte teltlejren på Agnesfridsvägen i går, fredag den 4. september, mens regnen væltede ned. Til den ene side for Migrationsstyrelsens bygning telte med irakiske flygtninge og på den anden side flygtninge fra især Gaza. Teltene oversvømmet med regnvand. Teltene rummer mænd, kvinder og deres børn. Mange af flygtningene har født i Sverige. Børnene kan gå i skole, men voksne får ingen pleje på sundhedscentre og lignende, de er kun berettigede til akut lægehjælp. Nogle, jeg møder, er såret i krigen.

De mennesker har boet i Sverige længe uden papirer og truet med udvisning. Irak nægter at tage palæstinenserne tilbage. Den irakiske ambassade i Stockholm har tidligere oplyst, at palæstinensere, der har levet uden for landet i seks måneder, ikke kan komme tilbage til Irak.

Flygtningene har boet i Sverige i alt fra to til ti år. Mange drømmer om at kunne brødføde deres familier, men uden papirer har de ikke mulighed for at få arbejde.

Er det politikken – at smide de gamle ud for at gøre plads til de nye?

Foto: Ian Janne Mats

»Solidaritet og fælles fremtid -

«En progressiv asyl-, flygtninge-, indvander- og integrationspolitik»

Det er den ambitiøse titel på en pjece fra vort søsterparti APK (Arbejderpartiet Kommunisterne). Pjecen udkom i april 2015 og blev genudgivet senere på året, da begivenhederne rigtig tog fart.

Klasseudgangspunkt

Det gode ved APK og dermed ved denne pjece er, at der tages udgangspunkt i en klassebetragtning. Allerede i forordet til 2. udgave af pjecen sættes fingeren på det – efter min mening – allervigtigste punkt i sagen: »Reaktionære politikere er tavse om konsekvenserne af krigspolitikken. De overdriber til gengæld flygtningeproblemet i et EU, der barrikaderer sine grænser og sætter militær ind. De forsøger at bilde folk ind, at »flygtningestrømmen« kun kan løses med mere EU og tættere forseglede grænser og mere politi. Hverken mere EU eller flere spærrebomme løser de problemer, som Vestens og EU's politik for krige og udplyndring har skabt. Ikke mindst i Mellemøsten og Afrika. Virkelige løsninger må rette sig mod årsagerne til flygtningestrømmene – og sikre at krigene stoppes og landene genopbygges. Det vil sige bekæmpe imperialismen.«

I den danske debat dukker synspunktet om sammenhængen mellem vore (Vestens) krige og flygtningestrømmene en sjælden gang op i en bisætning, som straks overhøres. Men der er en entydig sammenhæng. I Mellemøsten overfalder vi (den vestlige imperialisme) det ene land efter det andet, eller vi (den vestlige imperialisme) støtter, iscenesætter, træner og udruster dem, der gennem væbnet oprør vil styrte lovligt valgte præsidenter og regeringer. Og det fører uvægerligt til ødelæggelse af landene, til kaos **og** til flygtninge. I Nordafrika gør vi (den vestlige imperialisme) det samme, dog hidtil uden storskala besættelser eller storskala militærintervention, da det er svage stater uden effektive militære styrker. En undtagelse var Libyen, hvor en intensiv militær indsats var nødvendig for at få væltet styret. I begge tilfælde handler det om at få indsat statsledere og regeringer, der forstår, at deres opgave er at varetage vores (den vestlige imperialismes) interesser og **ikke** befolkningens. Til gengæld kan de disponere over vestlige bistands- og udviklingsmidler til gavn for sig selv og deres tilhængere. Denne politik skaber utålelige forhold for befolkningen, som så bakker op om det eneste alternativ – islamiske bevægelser – **eller** flygter. Det er præcis fra disse to områder, flygtningene kommer, og det er præcis disse to områder, som vi (den danske regering og EU) udpeger som vores (Danmarks, EU's og imperialismens) strategiske sikkerhedsområder.

Hvordan hjælpe?

»Flygtningene hjælpes bedst i deres egne lande og i nærområderne ... men det forudsætter at krigene ophører og stop for ødelæggelserne. Fred, genopbygning, arbejde og udvikling kan

Foto: Ian Janne Mats

stoppe millionstrømmene og gøre en ende på de menneskelige tragedier.« Og er vi (Danmark, EU) så villige til det? Nej, vi (den vestlige imperialisme) har netop ødelagt de lande, der havde skabt eller var i gang med at skabe et samfund, hvor det var til at leve for almindelige mennesker, men det skete så på bekostning af imperialismens interesser (især råstoffer og fjendskab over for Rusland, Iran og Kina). Alligevel blev langt de fleste flygtninge i nærområderne, indtil FN måtte skære i hjælpen til de flygtninge, der opholdt sig i nærområderne, fordi de vestlige lande valgte at skære ned i deres bidrag til FN. Da støtten til flygtningene blev sat ned til under niveauet for overlevelse, **så** startede den store flygtningestrøm.

Fort Europa

er betegnelsen for EU med militært stærkt bevogtede grænser. Det er noget, som danskerne ikke vil have, og som vi (befolkningen) er blevet forsikret om ikke vil ske (Fort Europa er stendødt). På alle de seneste EU-topmøder, hvor der ifølge medierne »ikke blev fundet en løsning på flygtningeproblemet«, var der dog enighed om »at styrke de ydre grænser«. Rådgivet af rustningsindustrien bliver der i al stilhed brugt milliarder på militær og teknologisk overvågning af grænserne.

Politik for aspekter af flygtningelivet

Efter at pjecen har angivet det klassemæssige grundlag for flygtningestrømmene: »Kapitalismen med de multinationale monopolkoncerners og globale finansoligarkers kontrol og rovdrift forhindrer landenes selvstændige opbygning og økonomiske udvikling. Krigenes ødelæggelser sætter dem årtier tilbage« og gengivet regeringens antiflygtningeannonce (det er rigtig ubehagelig læsning) beskæftiger pjecen sig med de forskellige områder af flygtningelivet, hvor det gennemgående tema er manglende retssikkerhed, systematisk administrativt benspænd, usle vilkår samt diskrimination og fuldstændig manglende forståelse for flygtningenes traumatiske situation (det er netop i dag – 3. januar – en nyhed, at flygtninge i Danmark må vente i

gennemsnit 14 år på at få behandlet deres traumer).

En stærk side ved pjecen er de konkrete krav, der stilles på de enkelte områder, f.eks. arbejdsmarkedet og det sociale område:

- Fælles kamp mod krise- og nedskæringspolitikken, for forsvar af arbejder- og sociale rettigheder
- Sanktioner og nul-tolerance-politik over for private og offentlige arbejdsgivere, der diskriminerer indvandrere i løn og ansættelse
- Sociale rettigheder til alle, og relevante socialpolitiske tilbud til dem, der har brug for støtte.

Her slås det også fast, at kapitalismen aldrig har kunnet »sikre arbejde til alle. Det er ikke indvandrere og flygtninge, der stjæler arbejde fra os. Arbejdsgiverne har altid spekuleret i at hente billig arbejdskraft ind for at trykke lønnen. Staten har tilmed sat det i system med tvangsarbejde for offentlige ydelser.«

fortsat fra side 11

senere iranske og andre flygtninge at mærke.

Jo flere flygtninge der kom hertil, jo mere voksede frygten, især i de lag af arbejderklassen, der var mest truet af arbejdsløshed og udstødelse, og som havde ondt ved at klare sig på det tildelte eksistensgrundlag. Ikke uden villig medvirken fra medierne lykkedes det de ledende politikere i stedet for at rette skytset mod kapitalen og dens politiske håndlangere at få de truede arbejdere til at rette skytset mod de fremmede.

Ad C) Som kommunister og internationalister går vi principielt ind for et multietnisk og multikulturelt samfund. Vi ser i hvert fald ikke, at etnisk og kulturel blanding udgør nogen som helst trussel mod Danmarks selvstændighed som nation, som politisk demokratisk enhed, som et område med en særlig kultur. Den kulturelle import på alle niveauer i menneskenes hverdag har allerede fundet sted i århundreder. Nu foregår den med større hast, dels på grund af udviklingen i kommunikationssamfundet og globaliseringen, internationaliseringen af arbejdsmarkedet, dels fordi uligheden i verden stadig uddybes.

5) Den politik, de borgerlige og socialdemokratiske regeringer og EU som deres fælles redskab gennemfører, skaber hverken grundlaget for, at flygtninge og indvandrere kan blive i deres eget land, eller muliggør en integration af dem i vore samfund. Den danske og europæiske politik på området er både selvmodsigende, perspektivløs og kynisk. Hvis man ønskede at stoppe tilstrømningen af flygtninge og indvandrere, ville man være nødt til at arbejde for, at landene i 3. verden kunne handle og producere på lige fod med deres rigere partnere, herunder modtage en ordentlig betaling for deres råstoffer og halvfabrikata. Men det, der sker, er, at samtidig med at man strammer yderligere i mulighederne for at få asyl og statsborgerskab, skærer man ned på u-landshjælpen.

6) Bør der være grænser for, hvor mange flygtninge og indvan-

Nationalisme og danskhed

I slutningen af pjecen, der er på ca. 25 sider, er der en fin skelnen mellem nationalisme og danskhed, hvor borgerskabets kristendom og kongehus stilles over for »en dyb folkelig, demokratisk og ikke religiøst funderet kultur med rige rødder og traditioner her i landet, hvor medmenneskelig respekt og anstændighed spiller en rolle. Der findes arbejderklassens verdslige kultur og rødder, der bygger på fællesskab, solidaritet og internationalisme, hvor arbejdet og ansvaret for hinanden og fremtiden er grundlæggende værdier.«

»Integration

handler ikke om at påtvinge andre en bestemt måde at leve på. Det handler ikke om dem og os. Det handler om, at vi skal sikre, at alle bliver i stand til at kunne skabe sig en tilværelse og fremtid som en del af det danske samfund.«

Anmeldt af Birgit Unnerup

drere vi vil modtage og på hvilke vilkår? Principielt ikke, men der kan selvfølgelig være økonomiske og andre praktiske grunde til at dosere tilstrømningen, netop for at give dem, der kommer hertil, de bedste vilkår her i landet fra starten, dvs. sikre dem ordentlige boligforhold, uddannelse og adgang til arbejdsmarkedet på lige fod med danskerne med respekt for de kvalifikationer, de medbringer.

Som kommunister bør vi arbejde for solidaritet, ikke modsætning, mellem de ringest stillede i vores eget samfund og de flygtninge og indvandrere, der på flere måder mht. sociale ydelser, boligforhold, forhold til arbejdsmarkedet bliver behandlet på samme måde som dem; de udstødte, de arbejdsløse og lønarbejderne i dette land har en objektiv interesse i at kæmpe samme kamp som flygtninge og indvandrere, solidariser sig med dem. Det danske samfund er rigt nok til at huse os alle, hvis der sættes ressourcer ind på at skabe en samfundsmæssig materiel udvikling fremfor at lade profitten og den materielle velstand tilgå de i forvejen rigeste i samfundet.

[...]

Standpunktpapiret indeholder yderligere 2 punkter eller teser, hvis indhold imidlertid af redaktionen er skønnet mindre relevant for den aktuelle situation.

Foto: Ian Janne Mats

Flugten til Europa

Af Lars Ulrik Thomsen

Tænk dig – af alle verdens guldbarer kunne vi bygge en gylden vej til månen, som en anden Fred Astaire og Ginger Rogers kunne vi danse på »månevejen«.
- Og imens skyller ligene ind på Middelhavets strande og kyster.

For at guldet kan vokse og formere sig, må andre lide ufattelig nød og kummer. Hvor mange krige har Amerika været indblandet i, gennem det sidste århundrede?
- Og imens skyller ligene ind på Middelhavets strande og kyster.

Amerika har bestemt, at alle Mellemøstens diktatorer skal væk; Saddam Hussein, Bashar al- Assad, Muammar Gadaffi og erstattes af nye ledere, »valgt« efter demokratiske spilleregler.
- Og imens skyller ligene ind på Middelhavets strande og kyster.

Du »*Lykkelige Arabien*« - visdommens kilde, alle Moders udspring for den vestlige kultur, det var her den moderne civilisation opstod, men i dag drukner vi dig i blod og brand.
- Og imens skyller ligene ind på Middelhavets strande og kyster.

Den umættelige profithunger har erstattet al menneskelighed og fornuft, guldets lov, er den nye orden, som alle må lyde, og folkenes kultur afvikles stille og roligt.
- Og imens skyller ligene ind på Middelhavets strande og kyster.

Den travle børshaj kaster et blik på dagens handler og noterer med et grynt, at krise og krig er uhyre indbringende, når blot der satses på de rigtige papirer.
- Og imens skyller ligene ind på Middelhavets strande og kyster.

Flygtninge på vej fra Libyen til Italien.

Om digtet: Den tragedie der udspiller sig i Middelhavet, med tusindvis af mennesker der lider druknedøden, er skabt af imperialismen. USA og »*koalitionen af villige*« har, gennem deres indblanding i de sociale konflikter i Mellemøsten, fremkaldt den flygtningekrise vi oplever nu.

Hvad er de europæiske landes svar på krisen? Det er nedskæringer af de ydelser, som de hårdt prøvede mennesker skal leve af.

Det var flot, at titusindvis af danskere demonstrerede for en anden holdning til flygtningene. Det viste en human holdning i modsætning til regeringens. Men opgaven må være at bringe en afslutning på NATO's og imperialismens indblanding i andre staters indre anliggender. Indtil det sker vil *flugten til Europa* fortsætte.

PS. Digtet blev læst som en prolog på fredskonferencen i Århus den 4. oktober 2015.

Kommunister mødtes i Bruxelles i december

Den 7. december 2015 mødtes repræsentanter for 35 europæiske kommunistiske partier for at dele deres vurderinger af den aktuelle politiske situation i Europa og verden og deres erfaringer i kampen for et andet samfund.

Af Bjarne Rasmussen, repræsentant for DKP ved mødet

Det var det græske kommunistiske parti (KKE), der havde inviteret til dette møde/seminar, og som sørgede for en effektiv gennemførelse i nogle af Europaparlamentets mødesale med dertil hørende tolkebokse m.v. Det sidste var nødvendigt, fordi der blev talt på græsk, engelsk, fransk og russisk. Opholdet i Bruxelles var præget dels af byens forberedelse til julen, dels af et massivt opbud af svært bevæbnet politi, såvel i byen som i Europaparlamentet. Kontrasten mellem fred og vold kunne genfindes i mødets gennemførelse. På den ene side var det en mulighed for at møde kammerater fra mange andre partier, på den anden side var talerne udtryk for den alvorlige situation, som verden er i, og som mange af partierne også er i.

Situationen i Ukraine og Syrien fyldte meget på mødet. Men derudover var imperialismens udvikling, herunder EU's rolle og karakter, flygtningesituationen og forfølgelsen af kommunisterne også emner der indgik. Endelig var deltagerne optaget af spørgsmålet om kommunisternes rolle i regering eller som støtte til en regering. Ikke mindst på baggrund af situationen i Grækenland og Portugal.

Mødet blev indledt af generalsekretær Dimitris Koutsoumpas fra KKE, som i sin tale fremlagde KKEs vurderinger af den politiske udvikling siden mødet for europæiske kommunister i 2014. Væsentlige emner var flygtningesituationen og den frihandelsaftale, der for tiden forhandles mellem USA og EU (TTIP). Men han redegjorde selvfølgelig også for situationen i Grækenland.

Stort set samtlige talere var enige om, at situationen i Syrien og det store antal flygtninge derfra har sit udspring i den indblanding, som ikke mindst USA, EU, Tyrkiet og Golfstaterne har stået bag med det formål at få Syrien til at bryde sammen og åbne Mellemøsten for øget udnyttelse. Der var også enighed om, at denne indblanding har ført til udviklingen af Islamisk Stat og dens monstrøse regime i området. Presset mod Syrien følger de tidligere angreb på Irak og Libyen med samme formål, nemlig at fjerne de regeringer, som ikke uden videre vil i seng med den vestlige imperialisme. Løsning på krigen i Syrien forudsætter et stop for den indblanding og de krige som især USA, EU og Nato står bag, og det overlades til det syriske folk selv at bestemme sin fremtid. Seán Edwards fra Irlands kommunistiske Parti pegede på det paradoksale i, at det ikke er lykkedes at mobilisere en fredsbevægelse nu, og han henviste bl.a. til mobilisering i forbindelse med invasionen af Irak og Vietnamkrigen.

Men det løser ikke problemet for de mange flygtninge, der forlader området og kommer til Europa. Solidaritet med flygtningene og kravet om, at de skal sikres boliger og ordentlige vilkår i øvrigt, var der selvfølgelig enighed om. Ingen flygter fra deres hjemland, uden der er grund til det. Men det er åbenbart, at situationen med de mange flygtninge derudover bærer ved til højrenationale strømninger i alle europæiske lande. Günter Pohl fra det Tyske kommunistiske Parti (DKP) understregede, at vi skal være opmærksomme på denne fare og bekæmpe racisme overalt, hvor vi møder den, at vi skal oplyse om årsagerne til at folk flygter og modvirke den opdeling i veluddannede flygtninge, som »vi« kan bruge, og dem der er uvelkomne. Han fortalte at partiet »Alternativ for Tyskland« ifølge meningsmålingerne har opbakning fra 10 % af den tyske befolkning. Partiet er en alliance af nynazister, dele af kapitalen og dele af borgerskabet. Som han påpegede, var det den samme mixture, der bragte Hitler til magten.

Ukraine var et vigtigt emne på mødet i 2014, og blev selvfølgelig også berørt ved dette møde. Udviklingen der er ikke opløftende. Den ukrainske regering fortsætter med sin nedskæringspolitik og sin undertrykkende politik. Landet er præget af væbnede grupper der truer fred og demokrati. Deres indsats er ikke mindst vendt mod det kommunistiske parti og dets medlemmer. På tidspunktet for mødet i Bruxelles var partiet truet med at blive gjort ulovligt. Det er så sket d. 16. december 2015. Kammeraterne fra Ukraine betegner selv deres land som en fascistisk stat. Men også andre steder i Europa forfølges kommunisterne. Lande som Moldova og Polen er eksempler på det. Der er både brug for solidaritet med de forfulgte partier og for at modvirke udviklingen af såvel antikommunisme som fascisme.

Vurderingen af imperialismen og dens udvikling var stort set enslydende. Den økonomiske krise er brugt til at trænge arbejderklassen tilbage og forringe vilkårene for almindelige mennesker. Det er forhøjelse af arbejdstiden og pensionsalderen. Det er forringelse af lønninger, større arbejdsløshed og ringere sociale ordninger. Men samtidig øges konkurrencen mellem de imperialistiske centre. Især betonedes mange talere EU's anstrengelser for at placere sig stærkere som en afgørende magt. Ingen i kredsen af de europæiske kommunistiske partier, der var repræsenteret på mødet, udtalte sig positivt om EU's rolle. I stedet understregede man vigtigheden af, at EU's bevægelse frem mod en egentlig statsdannelse bliver bekæmpet. I den forbindelse blev kampen mod TTIP understreget. TTIP bliver solgt som en frihandelsaftale, der skal understøtte udvikling og økonomisk vækst. Det er givet rigtigt at TTIP kan føre til det, hvis udgangspunktet er de store koncerners interesser. Reelt er aftalen et angreb på faglige rettigheder og et forsøg på at formindske lønudgifterne på bekostning af de arbejdende og sikre virksomhederne frit spil uden utidig indblanding fra nationalstaterne. Det er endnu et trin i udviklingen af integrationen mellem imperialismen og staterne, herunder USA og EU.

Som sagt var der på mange områder enslydende vurderinger af situationen. Når det kom til de mere strategiske overvejelser

var der større forskelligheder. Aktuelt var udviklingen i Grækenland, Portugal og Spanien i fokus. KKE er af den opfattelse, at de mange venstrefløjsbevægelser i Europa, herunder især Syriza i Grækenland men også Podemos i Spanien og sikkert også Enhedslisten i Danmark, er udtryk for en »Venstresocialdemokratisme« som først og fremmest betyder, at den reelle kamp mod det kapitalistiske system afledes og gøres ufarlig. Til underbygning af dette synspunkt henviser de til Syrizas rolle efter deres to sidste valgsejre i Grækenland. De er i enighed med de øvrige græske partier, borgerlige som socialdemokratiske, blevet kapitalens og trojkaens værktøj i et massivt angreb på det græske folk. Det er svært at påstå, at der ikke er tale om et forræderi mod egen politik og befolkningens interesser. Som det fremgår af vores kongresresolution fra 34. kongres er DKP dog af den opfattelse, at folks opslutning om f.eks. Syriza og Podemos er en positiv trend forstået på den måde, at det viser, at mange mennesker ønsker en anden udvikling end den der anvises af »de gamle partier«, som fuldt og helt er optaget af at tilgodese det kapitalistiske systems behov. Det er på samme måde, vi ser på Enhedslisten her i landet. KKE mener at denne holdning bærer ved til en farlig illusion om, hvad der er muligt i et kapitalistisk samfund.

De portugisiske kommunister kom direkte fra situationen efter valget i Portugal, hvor de har måttet vælge hvilken vej de ville følge. De ønsker ikke at gå i regering med det socialistiske

parti (socialdemokrater), fordi de er fuldstændig klare over, at socialdemokraterne ikke har ændret deres politiske hovedlinje, bare fordi de sammen med andre partier, herunder det kommunistiske parti (PCP) er i stand til at fjerne den borgerlige regering. I stedet har PCP valgt at være støtteparti på baggrund af konkrete aftaler om tiltag, der bl.a. vedrører det europæiske spørgsmål, sociale og faglige rettigheder, indkomster m.v. De vil holde PS (socialdemokraterne) fast på disse aftaler og så i øvrigt fastholde det kommunistiske partis rolle. For de portugisiske kommunister var det afgørende for denne strategi, at de kunne stoppe den borgerlige regering og dens politik.

DKPs indlæg på mødet var en forkortet udgave af resolutionen fra vores 34. kongres suppleret med en kort orientering om folkeafstemningen om retsforbeholdet, som jo på samme måde som de andre tendenser, der er omtalt, er udtryk for, at almindelige folk vil en anden udvikling end den, der udstikkes af de herskende kræfter.

Mødet viste, at der ikke på nuværende tidspunkt er tale om en egentlig europæisk kommunistisk bevægelse. Der var ikke lagt op til fælles udtalelser eller beslutninger om fælles aktiviteter. Det var tydeligt, at der er meget store forskelle på de kommunistiske partiers størrelse og indflydelse. Men på den anden side viste opslutningen bag mødet jo også, at der er en fælles vilje til at dele erfaringer og til at drøfte de forskellige vurderinger, som trods alt findes.

»Det fredeligste valg i mange år«

Rapport fra Enhedslistens delegation til Colombias lokalvalg 20.-27. oktober 2015

Af Luis Monteiro

Enhedslisten var inviteret til Colombia af organisationen Marcha Patriótica (MAPA), som i alliance med en række politiske partier for første gang præsenterede kandidater ved dette valg. Enhedslisten har samarbejdet med MAPA, siden organisationen blev stiftet i 2012, for at give 2.600 sociale bevægelser en samlet stemme og presse på for en fred med social retfærdighed. Indtil dette valg har organisationens fokus været på at styrke de sociale bevægelser lokalt, så civilsamfundet kan stå stærkt i en implementering af en fredsaf tale.

Vi var 8 medlemmer i delegationen, herunder 4 byrådsmedlemmer, og vi var i Colombia i en uge. Udover at mødes med repræsentanter fra MAPA og observere valgproceduren fire forskellige steder i landet besøgte vi FN's menneskerettigheds-kontor og fængslet La Picota, ligesom vi holdt et møde med en repræsentant fra den danske ambassade i Bogotá.

Parlamentarisme vs. Basisorganisationer (Reform vs. Revolution?)

Vores tur bød særligt på refleksioner om det at arbejde med opbygningen af basisorganisationer vs. dét at arbejde parlamentarisk. Det her var jo MAPAs første oplevelse med en valgproces, og det har ført til interne diskussioner i bevægelsen om hvorvidt og hvordan de skulle gribe det an i den nuværende kontekst hvor det politiske system stadig er meget lukket og korrupt. MAPA er ikke et politisk parti, men skal tage stilling til om de vil konformere sig som sådan til deres kongres i 2016. Det blev stillet de regionale komitéer i MAPA frit om de ønskede at opstille kandidater til lokalvalget gennem de eksisterende politiske partier, og det valgte man i alle regioner – gennem forskellige politiske partier alt efter hvilke der stillede op i de forskellige regioner og alt efter hvilke alliancer man vurderede at kunne få mest igennem med. Når man valgte at stille op har det været dels for at få den erfaring før en evt. fredsaf tale, dels for at se om man kunne vinde nogle platforme for at styrke arbejdet rundt om i landet.

Men der var ikke helt enighed i MAPA om hvorvidt det var en god idé at indgå i alliance med de politiske partier, da nogle mente at man fortsat burde fokusere fuldt ud på opbygningen af de basisorganisationer der udgør MAPA (fagbevægelser, oprindelige folks organisationer, bondeorganisationer, kvindeorganisationer, afro-colombianere, bevægelser for ofre og politiske fanger etc.), så de kan stille krav til fredsprocessen. Frem for at involvere sig i en parlamentarisme som er pilrådden, hvor partierne er stærkt forbundet med den økonomiske elite og også ofte med paramilitære grupper, ligesom de er

kendt for at købe stemmer til valg.

Valg i et pseudo-demokrati

Vi fik mulighed for at se valghandlingerne helt tæt på som observatører akkrediteret gennem den colombianske organisation MOE (*Misión de Observación Electoral*). Vi var placeret i fire forskellige regioner i Colombia: i hovedstaden Bogotá, i den mellemstore by Villavicencio i Metaregionen, og i landsbyerne Tibú i Norte de Santander og Argelia i Cauca-regionen. I Bogotá forløb valget fredeligt, selvom valgdeltagelsen både der og i resten af landet var bekymrende lav. Ude i landet var fusk og uregelmæssigheder dog ikke til at overse, og enkelte steder blev stemmebokse brændt af i protest. I Villavicencio, Tibú og Argelia var der rapporter om stemmeopkøb, problemer med vælgerregistreringen, brud på valgproceduren og kampagneaktiviteter foran valgstederne, selvom dette er forbudt. I Argelia måtte vores observatører trække sig ud, efter at politiet havde lukket valgstedet og kastet tåregas mod en vred folkemængde, der protesterede mod valgsvindel. På trods af vold på valgdagen og drab på mere end 14 kandidater før valget, så rapporteres det, at valget var det fredeligste valg i mange år.

I Bogotá vandt højrefløjens kandidat Enrique Peñalosa desværre, efter at venstrefløjens kandidat har siddet på borgmesterposten i storbyen de sidste 8 år. Ellers vandt tidligere meget højreorienterede præsident Uribe parti Centro Democrático ikke de store sejre rundt om i landet, hvilket er positivt, da de har været fjendtligt indstillet overfor fredsprocessen. Men noget fremragende valg for venstrefløjens kan man heller ikke kalde det, og flest sejre fik regeringskoalitionens tre partier.

Fredens økonomi

Et andet spørgsmål turen har behandlet har været selve fredsprocessen som Marcha Patriótica naturligvis støtter op om, da den 60 år lange borgerkrig som helhed ikke har været til gavn for landet og for den fattige størstedel af befolkningen. MAPA er imidlertid solidariske med FARC-guerillaens politiske og sociale krav ud fra idéen om at konflikten har en række sociale årsager og særligt bundet i den ekstremt ulige fordeling af jord og andre goder. Organisationerne i MAPA forsøger at påvirke fredsprocessen så den kommer til at indeholde en række elementer: en reform af det politiske system (herunder en grundlovgivende forsamling); en jordreform der giver garantier til bønderne; en afvæbning af de paramilitære grupper; en demokratisering af medierne (3 store virksomheder styrer pt. 78 % af medierne); erstatning til ofre for konflikten; og endelig en folkeafstemning om den endelige fredsaf tale.

Vi talte ligeledes både med MAPA og med FN og andre om årsagen til at fredsprocessen er i gang netop nu. Forklaringerne vi har hørt er dels at det enorme militær-apparat efterhånden er blevet for dyrt at opretholde for den colombianske regering. I øjeblikket er ca. 1,5 millioner af landets 44 millioner indbyggere ansat indenfor militæret, der yderligere er udfordret ved

meget fordelagtige pensionsordninger, som giver soldater og administrativt ansatte livsvarige pensioner efter henholdsvis 10 og 20 års tjeneste. Det er problematisk i et land, hvor militæret finansieres ved udvinding og salg af natur- og energi-ressourcer, og hvor olie-reserverne udvindes så hastigt at de er ved at slippe op. De to sidste regeringer (Uribe og Santos) har begge promoveret en udviklingsstrategi for Colombia som beror afgørende på udvindingen af naturressourcer (minedrift og energi) med dertilhørende koncessioner til store multinationale selskaber. For at få adgang til ressourcerne må man imidlertid trænge ind i de områder oprørsbevægelserne kontrollerer – det forsøgte Uribe med krig, og nu forsøger Santos sig med fred. Samtidigt er FARC svækket efter Uribes kampagne mod guerillaen i 00'erne.

Alligevel vil en eventuel fredsaf tale formentlig kunne bidrage til at åbne det politiske rum så venstrefløjen kan deltage uden at leve med det niveau af dæmonisering og forfølgelse som de gør i dag. Det er derfor Marcha støtter op om processen, og derfor vi også skal gøre det, selvom der fortsat vil være mange sten på vejen efter en underskrevet aftale i Havana.

Fængselsbesøg

Vi fik også lejlighed til at besøge La Picota fængslet i Bogotá, hvor nogle af de ca. 9.500 politiske fanger i Colombia holdes. Blandt de fængslede er der fagforeningsaktivister, politiske ledere, medlemmer af studenterbevægelser, ledere for oprindelige folk, menneskerettighedsaktivister, akademikere, krigsfanger fra guerillabevægelserne m.fl. Kritik og modstand mod det colombianske regime er deres forbrydelse. Mange er fængslet uden forudgående rettergang, de der er dømt sidder med straffe helt op til 60 år.

I La Picota mødte vi 13 af de indsatte, én af dem den fængslede professor Miguel Angel Beltrán som Marcha betragter som politisk fange (samvittighedsfange) og 12 krigsfanger fra FARC. De fortalte os meget konkret om de forhold i fængslet, som de håbede, vi gennem pres på regeringen kunne hjælpe med til at forbedre.

Det drejer sig især om muligheden for ordentlig lægebehandling og muligheden for at få ordineret den korrekte medicin. En af de indsatte, en tidligere guerillasoldat fra FARC ved navn Edilson Martinez León, sidder i kørestol og viste os et stærkt betændt granatsår i det ene ben, hvor knoglen tydeligt kunne ses. Et væmmeligt syn. På trods af en sultestrejke, hvor flere fanger i solidaritet med Edilson har syet deres læber sammen, har han dog endnu ikke modtaget den nødvendige lægebehandling.

De politiske fanger er også på anden vis ringere stillet end fængslets øvrige indsatte. De må f.eks. ikke deltage i det arbejde, der foregår i fængslets bibliotek, snedkerværksted eller systue. Det tilføjer ellers lidt adspredelse i den udsigtsløse hverdag, ligesom fangerne herigennem også tjener lidt håndører.

Fremtidigt samarbejde med MAPA

MAPA foreslog os en seks-syv elementer i det fremtidige samarbejde:

1) At vi sender en parlamentariker til Havana i januar-februar 2016 hvor MAPA gennem Justice for Colombia vil samle en gruppe internationale parlamentarikere der kan følge fredsprocessen i den afgørende fase.

2) MAPA inviterer os til deres kongres næste år 21.-23. april 2016, hvor alle 2.600 medlemsorganisationer skal mødes. Det ville være et meget spændende tidspunkt at sende en ny delegation over på.

3) At vi fremskaffer en komplet liste over danske virksomheder i Colombia og sammen med MAPA holder tæt øje med hvordan de agerer i landet (grundet den nye frihandelsaftale mellem EU og Colombia og DK's vækstfremstød i landet, i kombination med svært dårlige vilkår for fagligt aktive, miljøorganisationer, oprindelige folk mm.).

4) At vi undersøger muligheder for yderligere byråds-udveksling mellem Marchas nyvalgte byrådsmedlemmer og vores entusiastiske delegations-rødder – nu hvor MAPAs repræsentanter for første gang skal danne sig erfaringer med den type arbejde.

5) At vores delegation sender en rapport om vores samlede indtryk af valget direkte til de to fredsforhandlende delegationer i Havana.

6) At vi skulle sende en erklæring til det colombianske fængselsvæsen og justitsministerium angående vores fængselsbesøg og manglende lægetilsyn til fangerne. Vi har sendt denne sidst i oktober med kopi til UM og den danske ambassade som vi allerede i Bogotá fik informeret om vores oplevelser og om en særligt alvorlig sag som vi vil have dem til at handle på.

7) At vi løbende udveksler information om udviklingen i hhv. Danmark og Colombia.

Mange hilsener fra Delegationen: Morten Riis, Lasse P.N. Olsen, Anne Rehder, Nina Hedeager, Per Holm Pedersen, Jette Krohmann, Luis Monteiro og Julie Wetterslev

VINTER- OG FORÅRSPROGRAM 2016 PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

27. januar:

Ordinær generalforsamling.

3. februar:

Berlinmuren og dens fald ved Sven Erik Christensen.

10. februar:

Peru – fortid og nutid – erindringer ved rejseguide Erik Gissel.

17. februar:

Skipperlabskovs. Pris 75 kr. Tilmelding og betaling til Hanne Frisk senest 7 dage før.

24. februar:

Arbejdet med torturofre i Danmark ved Tue Magnussen.

2. marts:

Ruslands sorte oktober. Historiker Aksel Carlsen fortæller om sin bog om Jeltsins statskup.

9. marts:

TTIP traktaten mellem EU og USA. Hvad betyder den for arbejderklassen og fagbevægelsen?
Oplæg ved Sven-Erik Simonsen.

16. marts:

Situationen i Syrien. Oplæg ved journalist Anders Fenger.

23. marts:

Portugal efter revolutionen – optakt til Pensionisternes Kulturforenings rejse til Avante Festival i Lissabon i september 2016. Oplæg ved Luis Monteiro.

30. marts:

Forårsafslutning med det store kolde bord. Pris 100 kr. Tilmelding og betaling til Hanne Frisk senest 7 dage før.

Møderne afholdes i denne sæson **kl. 11.30-14.00 hos 3F Kastrup, Saltværksvej 68, Kastrup i kursuslokalet i kælder** (indgang fra Vintergækvej).
Bus 2A eller 5A til døren. Stå af ved stoppestedet Skottegårdsskolen.

Eller du kan tage Metro til Kastrup Station 10 minutters gang derfra eller tre stop med bus 2A fra Kastrup St.

Nye interesserede medlemmer kan deltage gratis på prøve op til to gange. Medlemskontingent udgør 200 kr. årligt. Yderligere information fås hos:
Næstformand Anders Kristensen tlf. 23 69 07 80 – a@kristensen.mail.dk

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

afholder

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

Onsdag den 27. januar 2016

kl. 12.00 hos fagforeningen
3F BJMF, Mølle Alle 26, Valby
i "Smedjen" (det gule hus).

Dagsorden i henhold til
vedtægternes § 3. Indkomne
forslag skal være bestyrelsen i
hænde senest 8 dage før
generalforsamlingen.

Deltagelse i generalforsamlingen kræver
betalt medlemskontingent for 2016.

Kammeratlig hilsen
Bestyrelsen

Bladfondindsamlingen

2015-indsamlingen til *Skub's* bladfond indbragte godt 70.000 kr. Opgjort på kroner og ører og fordelt på distrikter ser tallene sådan ud:

Hovedstaden	kr. 27.861,80
Sjællandsk	kr. 12.262,80
Nordjysk	kr. 7.959,-
Midtjysk	kr. 20.734,-
Syddansk	kr. 2.000,-

I alt **kr. 70.817,60**

Resultatet er lidt lavere end målet på kr. 75.000, men foreløbigt i den forstand, at beløbet godt kan ende med at blive højere, da det ikke er usædvanligt, at der kommer efterbetalinger. Således holder det sjællandske distrikt en indsamlingsfest sidst på måneden, men det er ikke redaktionen bekendt, om resultatet herfra vil blive indregnet i 2015-indsamlingen, eller det bliver en flot start på indsamlingen 2016.

Henrik Stamer Hedin

Mindeord om Finn Hermann

Finn kom til verden 4. marts 1940. Han voksede op i et intellektuelt/finkulturelt hjem, hvor forældrene Karl Erik og Gretchen Hermann var engageret i formidling af den tids kunstnerisk-avantgardistiske litteratur.

Allerede som dreng var han fascineret af *begrebet* »kommunisme« og nærrede en skjult sympati for de kommunister, som aviserne altid rakkede ned på. Han mødte flere kunstnere, som havde omgang med billedhuggeren og kommunisten Astrid Noack. Hende beundrede han på afstand.

Finn uddannede sig i starten af 1960'erne til gymnasielærer i fransk og billedkunst og var ansat på Horsens Statskole fra 1965 til 1998.

Efter en kort periode som medlem af Studenterforeningens kunstfraktion startede hans engagement på venstrefløjen i Studenterforsamlingen og dets marxistiske fraktion Clarté. Det fortsatte hos VS, hvor han var medlem fra 1968-70 og igen op til folketingsvalget i 1973, indtil han i december 1973 anbefalede at sætte kryds ved DKP's liste K – stærkt opfordret af folk fra den lokale Horsens-afdeling af DKP.

1970'erne var et årti, hvor mange på venstrefløjen forgudede almindelige arbejdere, og hvor intellektuelle blev anset for andenklassens revolutionære. Sådan blev Finn betragtet af nogle tidligere elever fra gymnasiet, der efter studentereksamen havde fået job som havnearbejder eller murerarbejdsmand. De gav tonen an i partiafdelingen i Horsens og havde status i kraft af deres tilhørsforhold til den arbejderklasse, som var udset til at spille den førende rolle i den revolutionære kamp i modsætning til de vaklende mellemlag, som gymnasielærer Finn var en del af.

Finn har fortalt, at det ikke var let at forene rollerne som medlem af DKP og gymnasiets lærerkorps, hvor han blev mødt med hovedrysten, når han gik rundt på skolen i træsko. Han blev betragtet som outsider i lærerkollegiet. Til gengæld blev den unge utraditionelle lærer beundret af mange elever.

Finn Hermann var en vidtfavnende personlighed, som i kraft af sin energi, viden og charme gjorde sig gældende i mange politiske og kulturelle sammenhænge. I starten mest i hjembyen Horsens og Vejle Amt, men senere også på landsplan og i sine nye lokale omgivelser på Frederiksberg efter, at han omkring årtusindskiftet flyttede fra Horsens og bosatte sig hovedstadsområdet.

Blandt de mange funktioner og tillidsposter kan nævnes:

- I en periode formand for DKP i Vejle Amt og fra midten af 1990'erne til 2012 medlem af DKP's landsledelse med en kort afbrydelse i 2005, hvor en temperamentsfuld Finn udmeldte sig af partiet og genindmeldte sig efter en kort tænkepause.

- Mange års aktivt medlemskab af Enhedslisten, hvor han i en periode varetog tillidsposter som medlem af listens hovedbestyrelse og daglige ledelse.

- Stor indsats i fredsbevægelsen og Folkebevægelsen mod EU både lokalt og på landsplan. Undertegnede lærte i 1970'erne og 80'erne Finn at kende som en de bærende, erfarne og iderige kræfter i Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed.

- Finn var ikke kun underviser i faget billedkunst. Mange har kunnet glæde sig over hans malerier og tegninger på diverse udstillinger. Han debuterede allerede i 1961 på Sommerudstillingen i København og har ifølge kunstkenderen Yvonne Hansen mange gange siden »bibragt os den ene efter den anden af sine koloristiske og poetiske aha-oplevelser.« I en periode i 00'erne nød *Arbejderen's* læsere godt af Finns kunstanmeldelser i avisen.

Finn har været gift tre gange og efterlader sig fem børn fra sine to første ægteskaber. Hans sidste ægteskab med Stine Johansen blev forhåndsgrundlagt i Barcelona i starten af 90'erne, hvor de traf hinanden på et kursus for lærere i billedkunst. De blev senere gift og etablerede fælles bo først på Frederiksberg og siden på Amager. Stine er stadig aktiv underviser i historie og billedkunst på Frederiksberg Gymnasium.

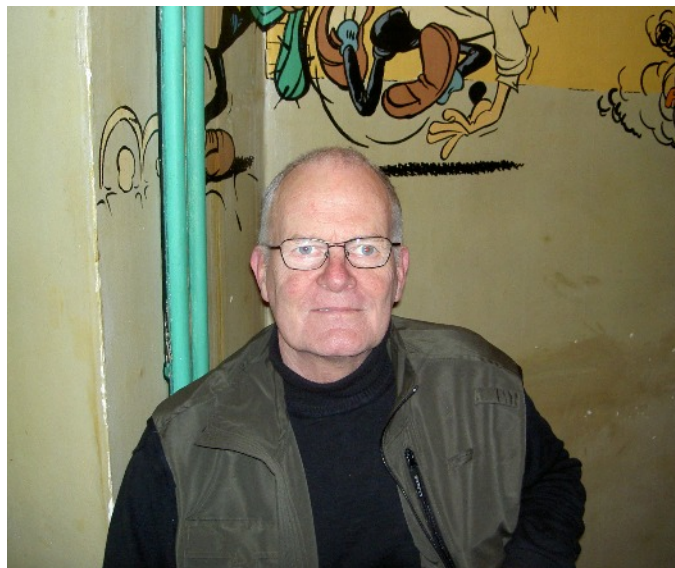
Finn mistede vi ikke med ét slag. Mentalt gled han langsomt fra os på grund af fremadskridende Parkinson-sygdom. De sidste to år af sit liv boede han på plejehjem. Fra efteråret 2015 blev det svigtende helbred yderligere undergraved af kræftkilder og metastaser i nyrer, lunger, lever og knogler. Det var en hård periode for Finn og hans nærmeste. Torsdag 7. januar var det slut.

En aktiv kammerat er væk, men hans indsats kan vi fortsat nyde godt af. Jeg googled *»Finn Hermann«* under arbejdet med nekrologen og fandt en brandaktuel og meget velskrevet artikel vendt mod vort lands koldkrigere, som Finn havde skrevet og fået optaget i *Information* 12. november 1998 under den ironiske overskrift *»DKP var i pagt med Djævelen«*. Artiklen kan med stort udnytte for læserne genoptrykkes i nutidens kommunistiske blade.

Anker Schjerning

Medlem af DKP's landsledelse

Nekrologen er skrevet til *Arbejderen*, hvor den har været bragt.

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea udtaler:**Brintbombetest bør behandles med omtanke**

Den Demokratiske Folkerepublik Korea har foretaget en underjordisk og velkontrolleret mindre brintbombetest i Nordhamgyongprovinsen. Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea skal være de første til at beklage kernevåbenoprustningen i Korea, men vi deltager ikke i koret af vestlige leders fordømmelser. Baggrunden for, at DDF Korea nu igennem de sidste 10 har foretaget fire kernevåbenoprustning med atom- og andre masseødelæggelsesvåben i igennem årtier i Sydkorea og i farvandene ud for den koreanske halvø. I Sydkorea har USA udstationeret meget store arsenaler af verdens mest avancerede angrebsvåben – alle rettet mod DDF Korea i nord. Udover disse krigstrusler kommer årtier med økonomisk blokade og handelssanktioner, der alle har til formål at udsulte landet og få befolkningen til at vende sig imod myndighederne og derved styrte det socialistiske samfundssystem. USA og deres allierede arbejder målrettet for en genforening i Korea byggende på med magt at indlemme Nord i det sydkoreanske samfundssystem.

Men flere årtiers konfrontation i Korea har jo netop vist os, at USA's ønsketænkning slet ikke virker. Selvom vi beklager kernevåbenoprustningen i Korea, så respekterer vi, at DDF Korea stående lige overfor verdens stærkeste militære og truende supermagt er nødt til at møde denne trussel med et tilstrækkeligt afskrækkende forsvar. I stedet for at fortsætte ad den

konfrontatoriske vej bør USA og Sydkorea og de vestlige ledere skifte spor i Korea og gå i dialog med DDF Korea.

Dialog med DDF Korea og respekt for DDF Koreas ret til selv at bestemme sin egen samfundsudvikling er den eneste farbare vej frem til afspænding og atomafrustning i hele Korea. DDF Korea har ikke ambitioner om en fortsat kernevåbenoprustningsspiral i Korea. Tværtimod vil DDF Korea gerne i dialog med USA og andre om en gensidig atomnedrustning i hele Korea. DDF Korea har et mål om at omdanne hele den koreanske halvø til en atomvåbenfri zone.

En sådan dialog vil samtidig på alle måder fremme mulighederne for en ny Nord-Sydkorea dialog om forsoning, samarbejde og på længere sigt en fredelig koreansk genforening uden fremmed indblanding.

Vi opfordrer den danske regering, der i dag som de første automatisk har fordømt DDF Korea, til at udvise større omtanke i denne komplicerede sag. Den langvarige tilspidsede konfrontation i Korea løses ikke ved blot at gøre mere af det samme. Tal dog med DDF Korea i stedet for fordømmelse, konfrontation og dæmonisering.

Anders Kristensen
formand

Danske krige bliver alligevel undersøgt - uden om Folketinget

En kreds af borgere vil nu genoptage og færdiggøre de undersøgelser, som Irak- og Afghanistan kommissionen, som Venstre-regeringen nedlagde, skulle have foretaget. Det er hensigten at få startet et bredt folkeligt initiativ i form af et tribunal, der kan fortsætte fra hvor den officielle kommission blev forhindret i at gøre sit arbejde. Det er ikke tænkt som en krigsforbryderdomstol med dømmende funktioner, men sigter mod at få opklaret den tvivl og usikkerhed, der er om krigen. Tribunallet skal arbejde partipolitisk neutralt, uvildigt, evidensbaseret og sagligt.

Den nedlagte kommission skulle *undersøge dansk krigsdeltagelse i Irak og Afghanistan, baggrunden for den danske beslutning om at deltage, hvad danske myndigheder har foretaget sig i forbindelse med tilbageholdelsen af personer - og vurdere om der er grundlag for, at nogen drages til ansvar.* Tribunallet vil arbejde i forlængelse af dette og spørger:

- Har den danske regering indledt en ulovlig angrebskrig i forhold til international og national lovgivning?

- Har den danske regering overtrådt krigens love i Irak og Afghanistan?
- Er der ministre, embedsfolk, officerer, soldater eller andre, der kan stilles til ansvar?

I første omgang dannes en forening, der skal forberede og understøtte det uafhængige tribunal til undersøgelse af krigen. Foreningen holder

**stiftende generalforsamling
den 30. januar kl. 13.00
på Københavns Rådhus**

Kontakt og yderligere information:

Carsten Andersen, carstenand@oncable.dk, 2238 5234

Hasse Schneidermann, hasse.schneidermann@gmail.com,
2333 4460

Kampen om markeder og profit

Af Lars Ulrik Thomsen

Allerede i Inauguraladressen, som Marx forfattede på 1. Internationales vegne i oktober 1964, hedder det:

»Hvis arbejderklassens broderlige forening og samvirke er forudsætningen for arbejderklassens befrielse, hvorledes kan den så nå dette store mål, så længe en udenrigspolitik, der forfølger forbryderiske planer, hidser nationale fordomme op mod hinanden og i røveriske krige bortødsler folkets blod og rigdomme?«¹

Denne formulering kan ord til andet overføres til nutidens imperialismen, som med enestående hykleri taler om fredsproces i bl.a. Mellemøsten, mens den gør alt hvad den kan for at hælde benzin på krigens bål.

Dagligt kommer der nyheder fra internationale bureauer om nedskæringer i de store multinationale koncerner, titusinder af ansatte fyres med kort varsel. Samtidig kommer der besked om faldende råvarepriser som truer hele industrigrenens eksistens.

I denne forbindelse er det værd at minde om et telegram, der omhandler bankernes rolle for USA's indtræden i den 1. verdenskrig. Den amerikanske ambassadør i London sendte et telegram til præsident Wilson med følgende ordlyd:

»Jeg er sikker på at trykket af den forestående krise vil overstige Morgan Banks ydeevne som finansagent for den engelske og franske regering. Det er ikke usandsynligt, at krigserklæringen til Tyskland er den eneste udvej til bevarelse af vor nuværende førende stilling i handelsverdenen og til undgåelse af panik.«²

Dette telegram blev afsendt den 5. marts 1917. En måned senere anmodede præsident Wilson kongressen om bemyndigelse til at erklære Tyskland krig.

Vi oplever i dag det samme pres fra førende banker i USA

J.P. Morgans bank er stadig aktiv på mangfoldige områder.

og Europa. De søger en konfrontationskurs i Ukraine, hvor de bruger fascistiske kamptropper til at nå deres mål. I jagten på nye markeder og profit kender kapitalen ingen hængninger, det gælder om at tilfredsstille aktionærernes forventninger for enhver pris.

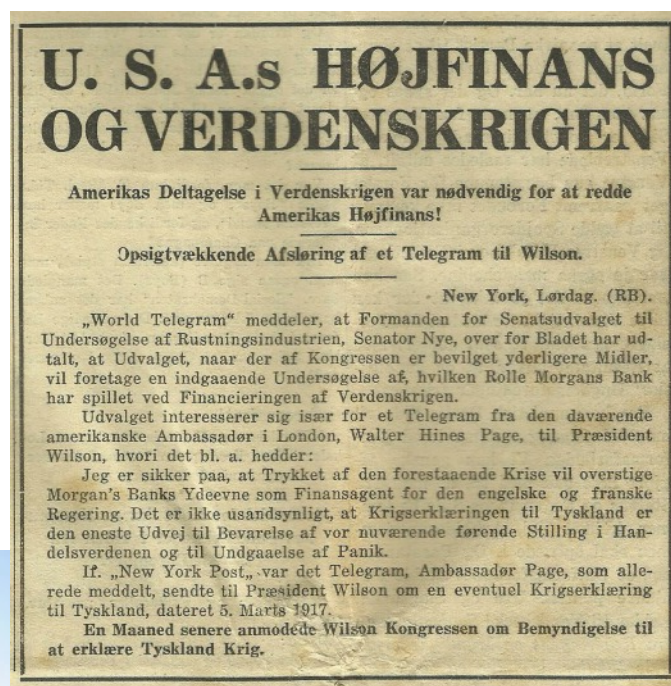
Det samme mønster kan vi se i Syrien hvor borgerkrigen hænger på 5. år med millioner af flygtninge til følge. Flygtningene fører til fremmedhad og racisme i mange lande i verden, med krav om nedskæringer i de pauvre ydelser som flygtningene får.

Der er brug for at styrke internationalismen i arbejderbevægelsen, at vi viderefører traditionerne fra den 1. Internationale, så vi forhindrer »en udenrigspolitik, der forfølger forbryderiske planer, hidser nationale fordomme op mod hinanden og i røveriske krige bortødsler folkets blod og rigdomme.«

Proletarer i alle lande forener eder!

¹Marx og Engels, *Udvalgte Skrifter* bd. 1, s. 378. Forlaget Tiden 1976.

²Arbejderbladet den 16. december 1934.

Fortsat klimadebat

Henrik Stamer Hedin svarede i det sidste nummer af *Skub* i 2015 på den temmelig beskedne debat om klimaproblemet, der har været i det forløbne år.

Henrik skriver: »Man kan godt gå ind for en fornuftig energi- og trafikpolitik uden at undskylde sig med Jordens snarlige undergang.«

Jeg vil opfatte det med »Jordens snarlige undergang« som en uskyldig retorisk overdrivelse. For selv i det værst tænkelige tilfælde vil Jorden stadig være der. Det er bare livet på Jorden, der vil bukke under.

Hvis det var sådan, at vi vidste, at katastrofen var uafvendelig, så ville jeg ikke besvære mig med at ønske mig en fornuftig energi- og trafikpolitik – for så ville dét være komplet ligegyldigt. Jeg ville i dén hypotetiske situation i stedet råde folk til ikke at føde børn.

Men endnu ved vi ikke definitivt, at katastrofen er uafvendelig. Og så længe der er en chance for at menneskeheden og det øvrige liv på Jorden vil overleve, så er vi nødt til at gøre noget for at justere på forholdene sådan, at katastrofen afværges, og sådan, at de sekundære effekter af den globale opvarmning mildnes i den grad de *kan* mildnes.

Det, der kræves, er noget langt mere omfattende end hvad de fleste vil tænke på som en fornuftig energi- og trafikpolitik. Nøglen er mængden af kultveilte (CO₂) i atmosfæren. Denne mængde påvirkes primært ved udledning af kultveilte til atmosfæren og ved fjernelse af kultveilte fra atmosfæren. For at kunne sænke det gennemsnitlige indhold af kultveilte i atmosfæren ned til en passende størrelse er det nødvendigt med en omfattende omlægning af produktion og forbrug. Der er meget mere at sige om emnet, men i denne sammenhæng må det være nok.

Når Henrik fastholder, at det afgørende punkt er om den globale opvarmning er menneskeskabt eller ej, så har han naturligvis fuldstændig ret. Så vidt jeg kan se, så er der to scenarier, der er relevante, hvis den globale opvarmning ikke er menneskeskabt.

I det første scenario går vi ud fra, at den globale opvarmning er et forbigående fænomen forårsaget af et mere eller mindre tilfældigt sammenfald af en række cykliske bevægelser, hvis sum giver illusionen af at være en støt stigende gennemsnitstemperatur. Dette kan sagtens forliges med de data, vi har for klimaets udvikling over de sidste par hundrede år. Der er en norsk forsker, professor Ole Humlum fra Institut for Geofysik ved Oslo Universitet, der sammen med en astrofysiker og en statistiker har gennemført en større regneøvelse for at sandsynliggøre ét sådant scenario. Hans resultat er, at den dominerende cykliske bevægelse i de lokale temperaturer på de to steder, han har undersøgt tidsserier af temperaturer for, er tidevandseffekter forårsaget af Månen. Giver tidevandet et tilskud af varme til Jorden? Ja, det gør det. Friktionsvarme. Tidevandet bremser Jorden i sin rotation. Døgnet bliver langsomt længere. Men dette energitilskud er irrelevant i denne sammenhæng, da det hen over årtusinderne er temmelig konstant. Det giver ikke noget nettobidrag til den nuværende globale opvarmning. Månen flytter rundt på luft- og vandmasser og dermed på varme-

mængder. Og dette er formentlig den bagvedliggende påstand: den globale opvarmning er en illusion skabt af især Månens flytninger af varmemængder, som ændrer på lokale vejrmonstre, men som ikke ændrer på det globale gennemsnit. Ole Humlum behøver derfor ikke at forklare hvorfor den globale opvarmning sker; han hævder at den er en illusion og giver en interessant forklaring på, hvordan denne illusion er skabt. Men en konsekvens af analysen er, at der indenfor kort tid vil kunne ses en tydelig sænkning af den globale gennemsnitstemperatur. Ole Humlum siger selv, at dette vil vise sig indenfor de næste otte år. Jeg håber, at han har ret, men jeg tror ikke meget på det.

Det andet scenario er mere ubehageligt. Vi går her ud fra, at en globale opvarmning er virkelig, men at der er ukendte årsager til den. Så vidt jeg kan gennemskue, så er det her Henrik står. Når årsagen er ukendt, så betyder det, at der er en stribe af andre ting, der også er ukendte eller i det mindste mere usikre, end vi normalt forventer. Er det nødvendigt at gøre noget for at modvirke den globale opvarmning? I dette scenario har vi ingen som helst anelse om det. Hvordan vil det globale temperaturgennemsnit udvikle sig i de kommende årtier? Heller ikke dette ved vi så noget om. Jeg kunne fortsætte med tilsvarende meget væsentlige spørgsmål med det samme monotone svar: I dette scenario kender vi ikke svaret. Dette scenario er negativt. Det er, hvad der er tilbage, når vi har afvist to positive scenarier. Dette gør ikke i sig selv, at scenariet skal regnes for ugyldigt. Vi kan ikke med vores videnskabsteori afvise dette scenario. Men dem, der argumenterer for dette scenario er forpligtigede til at forsøge at finde en forklaring på eller en bortforklaring af den globale opvarmning, der invaliderer de to andre scenarier og dermed skaber et fjerde scenario.

Henrik går længere end ovenstående tredje scenario. Han forudsætter, at det ikke er nødvendigt at gøre noget imod den globale opvarmning. Så vidt jeg forstår, de ting han har skrevet, så mener han heller ikke, at vi *kan* gøre noget, der fjerner den globale opvarmning. Og dette er så vidt jeg kan gennemskue også et af Henriks væsentligste argumenter imod påstanden om, at den globale opvarmning er menneskeskabt. Han tror ikke på, at mennesket er i stand til at påvirke klimaet i væsentlig grad. Kan vi rent videnskabsteoretisk afvise dette scenario? Svaret er nej. Vi kan kun sige, at der ikke er meget, der taler for det, at det er stærkt usandsynligt; vi kan ikke sige, at scenariet er helt utænkeligt.

Min vurdering er, at alternativerne er så tilpas utroværdige og sammenhængen mellem afbrænding af fossile brændstoffer og den globale opvarmning så velunderbygget, at det er rimeligt at gennemføre en række omlægnings af produktion og forbrug for dels at forhindre den globale opvarmning og for dels at afbøde nogle af dens effekter. Det er ikke længere et spørgsmål om videnskab; det er et politisk spørgsmål.

Terkild Marker

Et kort svar: Hvad mit »scenario« er, fremgår klart af det indlæg, der nu har været bragt tre gange, senest i *Skub* april 2015. Jeg påpeger her, at den globale opvarmning hverken er en tilfældighed eller skyldes en ukendt årsag, men at den er et tilbagevendende led i Jordens naturlige klimacyklus, som har at

gøre med lovbundne variationer i atmosfærens indhold af drivhusgasser. Min pointe er, at klimaforandringer ikke er noget nyt, men set før. Så hvad jeg mener, behøver vi ikke diskutere.

I øvrigt forholder jeg mig ikke til scenarier og teorier, men til de påstande, der har været fremført i debatten. Det kan godt

være, at nogle af disse (f.eks. at vor klode er truet) har været lidet gennemtænkte; men det har altså ikke forhindret, at de har været fremført som politiske argumenter.

Henrik Stamer Hedin

DKP og kampen mod imperialismen

I *Skub* nr. 4-2015 har Hedin på lederplads behandlet situationen i Syrien. Han hilser Ruslands indtræden i krigen velkommen og skriver bl.a.:

»Det var svært ikke at glæde sig over, at imperialistiske ambitioner møder modstand. Og det var svært ikke at glæde sig over de på engang hykleriske og desperate reaktioner hos de vestlige imperialistiske magter, der i skjul bag deres fingerede kamp mod Islamisk Stat i virkeligheden havde bekæmpet den syriske regering.«

Denne holdning hos Hedin er et ekko af det indlæg, som Ole Odgaard bragte i *DKP-nyt* nr. 3-2015. Her gjorde han sig til talsmand for at støtte en gruppe af imperialistiske stater mod en anden.

Både Hedins og Odgaards holdninger er et tilbagefald til Kautskys kritik af imperialismen, i begyndelsen af det 20. århundrede. Kautsky afviste at kæmpe for en overgang til socialismen, men opfordrede i stedet Socialdemokraterne i Europa til at kæmpe for *demokrati og frihandel*. En urealistisk parole i monopolernes tidsalder, hvad den historiske udvikling også viste.

For det første er Rusland en imperialistisk magt på lige fod med EU og USA. Hvorfor er deres interesser mere prisværdige en Vestens?

For det andet er det ikke kommunisternes opgave at tage parti for den ene kreds af røvere frem for den anden. Vores krav må være en respekt for den nationale autonomi, så syrerne og andre folkeslag for mulighed for at afgøre deres fremtid uden fremmed indblanding.

Hedins forestillinger om en ny »Anti-Hitler koalition« er uden bund i virkeligheden. Det viser den seneste måneds begivenheder, bl.a. nedskydningen af et russisk kampfly.

Hvis vi skal mobilisere fredsbevægelsen og forhindre en ny verdenskrig, må kravet være en fredsordning, som er forhandlet i og sikret af FN's institutioner, og som garanterer en overholdelse af FN's charter om nationernes ret til selvbestemmelse.

Vindernumre Cuba-lotteriet

Vinder af rejsegavekort til Cuba (værdi 16.000 kr)

Nr. 5426

Vindere af 1 flaske Legendario-rom, 9 års:

Nr. 1237, 2351, 6189.

Vindere af 1 flaske Legendario-rom, 7 års:

Nr. 3604, 4453, 6139

Vindere af 1 flaske Havana-club rom, 7 års:

NR. 145, 401, 1485, 3114, 5785, 6132

Vindere af medlemskab af Dansk-Cubansk Forening (et års kontingent):

Nr. 2258, 3224, 4121, 4260, 5330

Vores parole som parti er at forhindre en ny verdenskrig og erstatte imperialismen med socialisme!

Lars U. Thomsen

PS. Se i øvrigt Lenins brochure *Imperialismen som kapitalismens højeste stadium*, Udvalgte værker bd. 6, afsnit IX. *Kritik af imperialismen*.

Illustration fra 1976-programmet af Dea Trier Mørch.

Vindere af 2 stk. cubanske cigarer:

24, 67, 815, 2855, 5537

Vindere af gavekort på 175 til Dansk-Cubansk Forenings butik:

361, 471, 3101, 5479, 6663

Vindere af DVD "Fællesskabets styrke"

588, 896, 1635, 6315, 6889

Vindere af årskalender "Viva la Habana":

203, 435, 1394, 1574, 1961, 2069, 2276, 3641, 4797, 4810

Hvis du har vundet skal du kontakte Dansk-Cubansk Forening.

Mail: post@cubavenner.dk

Telefon: 38101550 (Onsdage kl. 17-19)

Brev til Dansk-Cubansk Forening, Høffdingsvej 10, 2500 Valby.

Præmier udleveres frem til 2. februar 2016.

Profet eller debattør?

Mange tak til Birgit Unnerup for anmeldelsen af *Klasser og klasseanalyse* i Skub nr. 4-2015.

Vi er helt enige om, at der er brug for en ideologisk debat i partiet, der kan skærpe interessen for vores teori.

Det er almindeligt kendt, at al udvikling sker gennem modsætninger. Det er heller ikke noget nyt, at der er brydninger i arbejderbevægelsen om den kurs der skal følges.

Vi var sammen i den landsledelse, der i 1996 påtog sig opgaven med at videreføre partiet og gøre det mere aktivt og selvstændigt, end det havde været siden sprængningen i 1990. Der er nu gået 20 år siden vi startede processen, og partiet er blevet yderligere reduceret siden dengang.

De indlæg i bogen som du fremhæver som konstruktive og gode, Henrik Hedins, Niels Rosendals og Raymond Swings, er dem der har ført det store ord i partiet. Hvorfor er det så ikke blevet til en stærkere organisation, en større aktivitet og flere medlemmer?

Det er jo nok en overvejelse værd.

Det er mit håb, at medlemmerne vil gøre sig den ulejlighed at læse bogen og danne sig en selvstændig mening. Der er brug for at vi mestrer *dialektikken* og skaber et klima for konstruktiv debat om vores politik og teori.

Lars U. Thomsen

PS. Bogen kan lånes på biblioteket eller bestilles hos undertegnede.

DKP's butik

Frederikssundsvej 64 st
2400 København NV

Vi har et pænt lille udvalg af Ib Nørlunds bøger (antikvariske i varierende stand). Pris: 50 kroner pr bog med passende nedslag for bogens stand.

Ib Nørlund: *Det knager i samfundets fuger og bånd*; Forlaget Tiden 1972.

Ib Nørlund: *Internationalisme*; Forlaget Tiden 1980.

Ib Nørlund: *70'erne*; Forlaget Tiden 1982.

Ib Nørlund: *Den Sociale Samvittighed*; Gyldendal 1991.

Diego riveras monumentale maleri af arbejderbevægelsens historie pryder bogens forside.

Aktuel pjeceserie

Vort søsterparti APK (Arbejderpartiet Kommunisterne) har de seneste par år udgivet en række pjecer, som er aktuelle og læseværdige. De fås i APK's 3 bogbutikker i København, Odense og Århus, og de kan læses på hjemmesiden www.oktobernet.dk.

De mest aktuelle og relevante for os (DKP) er:

1) *Solidaritet og fælles fremtid - En progressiv asyl-, flygtninge-, indvandrer- og integrationspolitik*, 2015, som er anmeldt andetsteds i dette nummer af *Skub*

2) *STOP TTIP - Sig nej til handelsaftalerne TTIP, CETA og TISA*, 2014. "ALT skal privatiseres og under de multinationales kontrol"

3) *Danmark og EU's militærstrategi*, 2013. "Artikler og indlæg om EU's og dansk udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitik. Sammentænkt stabiliseringsindsats i verdens brændpunkter."

Øvrige pjecer:

4) *Kvindekamp: Rul de nyliberale reformer tilbage*, 2014. "Regeringens nyliberale reformfelttog er et af hovedspørgsmålene

i kvindekampen. Artikler og taler om kvindekampen i dag."

5) *Brød og frihed*, 2014. "Den revolutionære folkeopstand i Burkina Faso i oktober 2014 og det ulmende oprør i Vestafrika."

6) *Ud af EU*, 2014. "Artikler om 4 EU-temaer: EU's patentdomstol, Bankunion, EURO-stat og EU-hær op til folkeafstemningen 2014."

7) *CIPOML - 20 år i kamp for revolution og socialisme*, 2014. "Dokumenter fra den verdensomspændende internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer".

APK's bogbutikker:

Oktober København, Vesterfælledvej 1B, 1750 Kbh. V; tlf. 9186 2882

Oktober Bogbutik Fyn, Skibhusvej 100, 5000 Odense C; tlf. 6614 8983

Oktober Århus, Ny Munkegade 88, kld., 8000 Århus C; tlf. 8614 4006

Eller kontakt Birgit Unnerup, e-mail: bu@havenshelte.dk; tlf. 6171 7784

Birgit Unnerup

CR - aktuel debat om vigtige emner

Det nye nr. af det engelske tidsskrift *Communist Review* er netop udkommet, og det rummer flere interessante artikler. Bl.a. har redaktøren Martin Levy oversat den tyske bog *Staatsmonopolistischer Kapitalismus* (Papyrosa 2015), som er skrevet af Gretchen Binus, Beate Landesfeld og Andreas Wehr, hvoraf første kapitel bringes i det nye nr.

I forbindelse med den aktuelle debat om Islam har Hans-Peter Brenner, viceformand i det tyske DKP, skrevet en artikel *Islam set i den marxistiske kritik af religionen*.

Lederskiftet i Labour med valget af Jeremy Corbyn har skabt livlig debat som reflekteres i Robert Griffiths artikel *Lederskab og oprør i arbejderbevægelsen*. Endelig har jeg skrevet artiklen *Nordahl Griegs indsats for freden*, som blev bragt i DKP-nyt nr. 1-2014. Hertil kommer mange andre artikler som belyser aktuelle emner.

Man kan tegne abonnement for 4 numre (en årgang) for ca. 200,- kr. ved at gå ind på partiets hjemmeside www.comunist-party.org.uk

Lars U. Thomsen

De tre kronjyder

Den 1. februar 2016 udkommer *De tre kronjyder*. Den handler om tre forfattere, alle med tilknytning til Randers og omegnen.

Det er Steen Steensen Blicher (1782-1848), som er kendt for sine mesterlige noveller om den jyske almue, bl.a. *Røverstuen*, *Ak, hvor forandret!*, *De Tre Helligaftener*. Blandt hans mest kendte digtsamlinger er *Trækfuglene - en naturkoncert* (1838) der er illustreret af maleren Johannes Larsen.

Den anden af de tre forfattere er Henrik Pontoppidan (1857-1943), som debuterede med novellesamlingen *Stækkede vinger*. Han skrev en lang række noveller og romaner, som skildrer den opbrudstid som Danmark gennemlevede fra 1870'erne i kampen for at virkeliggøre det borgerlige demokrati. Pontoppidan fik Nobelprisen i 1917, sammen med Karl Gjellerup.

Den tredje forfatter som jeg har medtaget i bogen er Hans Kirk (1898-1962), som skildrer Danmarks forvandling til et industrisamfund i romanerne *Daglejerne* (1936) og *De nye tider* (1939). I novellesamlingen *Skyggespil* skildrer Kirk sine barndomsår ved Limfjorden og i Hadsund. Alle tre forfattere har forbindelse til Randers og dens skønne omgivelser.

Bogen vil også blive et billede af den historiske udvikling i Danmark gennem mere end ca. 250 år, som er det tidsspand de tre forfattere omfatter. Fra feudalisme til kapitalisme, og nu på vej mod socialismen.

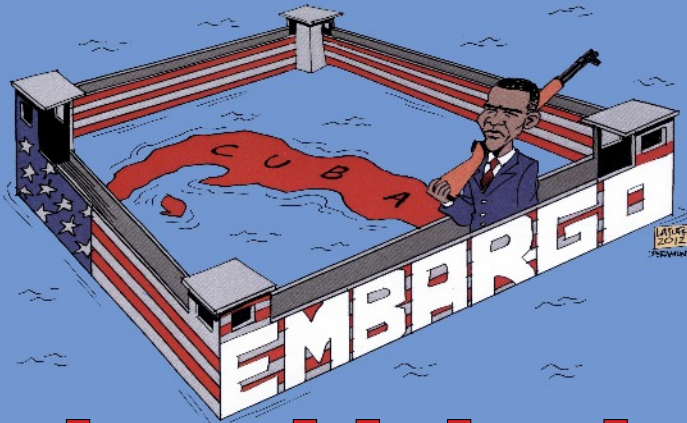
Lars Ulrik Thomsen

Obama, gør ord til handling:

WWW.CUBACONVENEZUELA.RD.KK

- Ophæv blokaden nu!

I ØNSKES ALLE ET RIGTIGT
GODT OG RØDT NYTÅR

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

KOMMUNISTISK PARTI
LAD OS STYRKE KAMPEN

IMOD SOCIAL DUMPING

IMOD EU

IMOD IMPERIALISME OG KRIG

kommunister.dk

SOCIAL OPRUSTNING
MULTIPER NEDRUSTNING!

VÆR AKTIV FOR FRED!

STOP MILITARISMEN.

INSEEN PÆVGE
TIL NVE-JAGERFLY
OG NATO-KRIG

NATO

Sammen i kampen for
- Militær nedrustning
- Social oprustning

Godt nytår til alle kammerater,
støtter og medkæmpere

Kommunistisk Parti i Danmark

KPD

خير . حرية . دولة مدنية . عدالة اجتماعية
Bread . Freedom . Civil Country . Social justice

Fraternel greetings
AND
a Happy New Year!

IRAQI COMMUNIST PARTY

I write poems
they don't get published
but they will

I'm waiting for a letter with good
maybe it will arrive the day I die
but it will come for sure

the world's not ruled by governments or money
but by the people
a hundred years from now
maybe
but it will be for sure

Nâzım Hikmet

CP, Turkey wishes all the comrades a happy new year full of struggle. The victory will be ours for sure!

 COMMUNIST PARTY, TURKEY

Happy New Year

We wish all our international comrades a happy new year of struggle. Together, we will ensure that capitalism is but a faint memory from the past!

Communist Party of Norway - www.nkp.no

For Peace,
Progress and
Prosperity!
Wishing you
success in the struggle
for genuine human
and democratic rights
and Socialism!

Happy New Year!

website: www.tudehpartyiran.org e-mail: mardom@tudehpartyiran.org

In Solidarity
Tudeh Party of Iran
January 2016

2016
Best wishes for a happy and militant New Year!

COMMUNIST PARTY OF GREECE
CENTRAL COMMITTEE

GODT NYTÅR

USA UD AF KOREA!

STØT DEN SOCIALISTISKE
OPBYGNING I KOREA!

STØT KOREAS UAFHÆNGIGE
OG FREDelige GENFORENING!

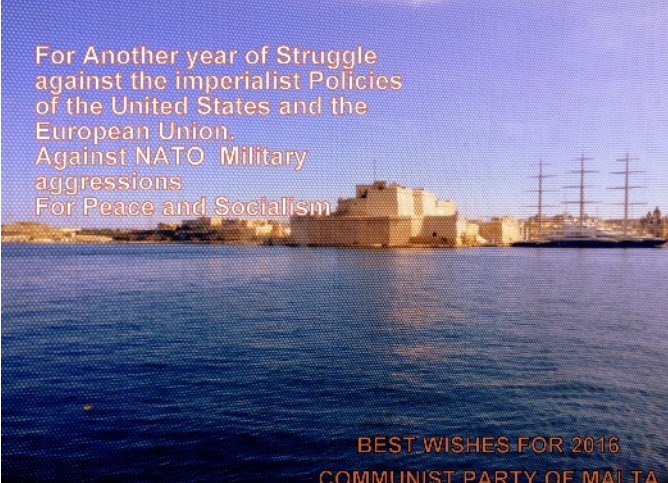
STYRK DEN INTERNATIONALE
SOLIDARITET!

VENSKABSFORENINGEN DANMARK - DEN
DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK KOREA
www.dk-korea.dk

We wish you a
HAPPY NEW YEAR
and many successes
in the struggle for
PEACE AND SOCIALISM
2016

The Communist Party of Sweden (SKP)

For Another year of Struggle
against the imperialist Policies
of the United States and the
European Union.
Against NATO Military
aggressions
For Peace and Socialism

BEST WISHES FOR 2016
COMMUNIST PARTY OF MALTA

Maj 93 udstiller igen - i år lidt tidligere

Der er fernisering på dette års udstilling allerede tirsdag den 19. Januar. Udstillingen er åben fra den 20. til den 31. Januar, hver dag kl. 10-18. Blandt udstillerne er der bl.a. de gammelkendte Christine Scherfig, Lena Bidstrup og Jørgen Buch, men i år er der adskillige nye navne som Lea Boruszek, Hanne Erlandsen, Evelyn Mittmann og Michael Ernst Pedersen. Lørdag den 23. Januar kl. 15.30 er der musikalsk underholdning og udtrækning af vinderne i kunstlotteriet blandt medlemmerne.

Udstillingen finder som sædvanlig sted i Helligåndshuset på Amager Torv på Strøget i København.

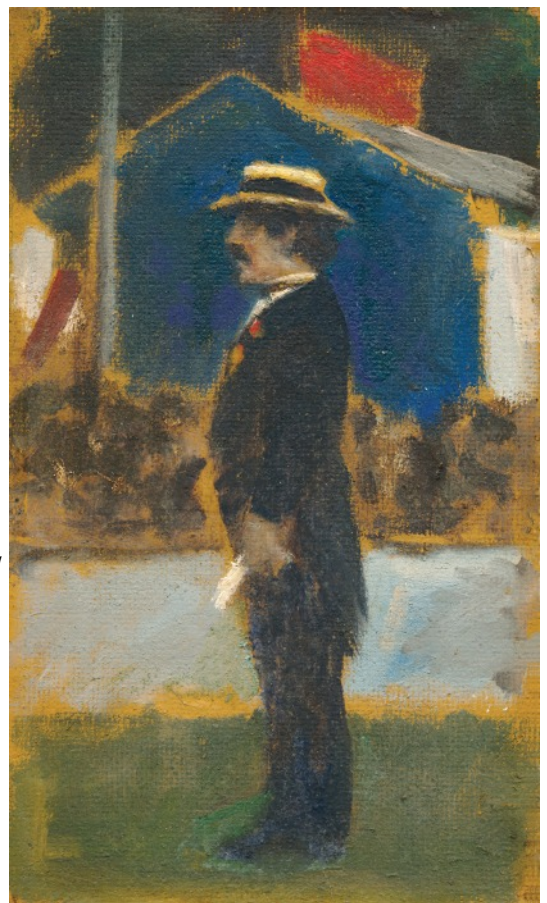
Yderligere oplysninger om udstillingen, kunstnerne, medlemskab mv. kan fås på hjemmesiden www.maj93.dk eller hos foreningens sekretær Kirsten Antonie Sørensen på tlf. 3332 0207.

Vi ses på udstillingen.

Birgit Unnerup

Amariel Nordoy: Børn af fiskere – livets salmer

Jørgen Buch: 40 år Land og Folk festival

Søren Birk Pedersen: April